

VIERDE JAARGANG

LOSSE NUMMERS 15 CENT

30 OCTOBER 1929 - No. 5

LIMBURG

BOSCHSTR. 110 TEL. 1713
MAASTRICHT - GIRO 124690

IN BEELD

ILLUSTRATIE VOOR DE
PROVINCIE LIMBURG



Hier, Huizen, Holland!

Met dit aardige plaatje openen wij de in dit nummer geplaatste serie foto's van het St. Jozefziekenhuis te Heerlen, dat onlangs zijn zilveren bestaansjubileum vierde.

BRIEVEN VAN DRÉ



Ulvenhout, 21 Oct. '29

Menier,

Daar kronkelt zoo-wa deur m'n kop, amico, dat de Wijzen om de een of andere diepzinnige reden 'nen Kater noemen. En ik geleuf asda-d-et 'nen echten „October-kater” is, waant da beesje gaat hierboven tekeer of ie op 'n dak zit en op z'n verloofde zit te wachten. 'k Vuul 'm z'n stèert op en neer slaan, alle kaanten op. En elke slag beteekent 'n scheut deur m'n hersepan da'k niks anders zie as malle-meulens. Alles vliegt in de rondte en 'k ben benieuwd of gij uit dit briefke wijs worren kunt. As ge 't nie als te best ontcijferen kunt, dan mot 't maar op d'n punt van oewen penhouwer zetten en kwiek rond laten sirkeleeren, dan krijgde 't persies eender veur oew kokkerd as ik 't nouw zie en dan kom-d-r wel uit zou 'k denken. Ziedaar 't recepke om dit potlooisel op te lossen.

Nouw zoude wel 's willen weten hoe da beesje zoo in m'n kop terechte is gekomen, ee? Nouw jonk, da's gin geheim en ok gin puzzeltje. 't Is zoo klaar as d'n dag. 't Is kermis!

Giesteren, Zondaggenavond is de kermis opengegaan om zeuven uren, dus nouw wit 'm wel houwen!

Snotverdemallemosterdpot, wa was ie veur d'n bakker. Wa-d-emmen van de kiest gewiest. 't Kwam zóó; 'k sting giesterenmiddag na d'n eten 'n pertijke te stooten in „de Gouwe” toen d'n Blaauwe binnenkwam. „'k Douw 'n bietje mee,” zee ie en al gauw adden we 'n klupke van vier man, twee teugen twee, en daansten de ballen over 't gruune laken en klatsten teugen mekare mee 't geweld van mieterejeurvuur. 't Gong gesmeerd. 't Eene pertijke van veftig karrambols was nog nie aangedronken of 't volgende was al aan d'n gaank. D'n Blaauwe z'n kop zag op 't lest zoo rood as d'n rooien bal en z'n lichte verkensoegskes zwommen kepleet! En toen ie z'n besten bal

gestompt had, kieperde-n-ie z'n kop over de buljert da-d-et krijt in Driek Bastiaansen z'n pilske spatte en zee: „'k gaai de verkensoegskes afvoeren en dan naar de kermis in de stad; ga-de mee Dré?” Me rekenden af, — ik zeuven en d'n Blaauwen dartien pilskes en 'n haalf uurke later waren me-n-op stap naar Berda. 't Kwam prachtig uit; Trui moes s'aves gaan bidden bij 'nen dooie, die had dus ok d'r verzetje, en vort ging et naar 't oliekoeken-fiest. Ollee jonk, 't was af. 't Was eten-en-drinken! Veral 't leste. In 't Ginneken zaggen me-n-al 'nen rossen gloed in de locht hangen boven de stad. Da was van 't veule licht, dat er van de kermis teugen de miestige avondlocht aanscheen. Ge kon de miestige, daampige wolken in 't licht zien kronkelen, lijk de rook van oew pepke in 'n zonnestraal. „Daar is ie,” zee d'n Blaauwe plechtige en hij wees naar die rosse vlak in de donkre locht. „Keb goeien zin, Dré, gij?”

En zoo, amico, kwammen me in de goeie stemming in de stad, waar ons de oliebollocht al in ons neus kwam kiedelen. „'k Ruuk 'm al,” zee d'n Blaauwe weer en hij snoof as 'n poes die 'nen muizennest ontdekt. Eerst zijn me kalmkes laangst de kramen en de spullen geloopt om 's te zien wat er allemaal zoo al stind en toen zijn me zoo zuutjes aan begonnen. 't Begon mee 'n tentje waar 'n knap frummes ons de toekomst veurspellende zouw. Keb m'n eigen daar 'nen bult gelachen. 'n Kamerke, nie grooter as 'n bedstee, behangen mee wa verschoten lappen, daar zat 'n frummes, opgetakeld as 'n Oostersch oorlogsschip. Ze was bruinig van vel en d'r oogen waren zoo zwart as steenkool. „Zoo schatje,” zee d'n Blaauwe, „vertelde gij me nouw is of 'r 'nen brief op m'n

huis leet en of ik 'n reis gaai maken over water en of 'r ergens 'n donkere juffrouw rondtippelt — die 'k in de gaten mot houwen.” De Blaauwe moes in z'n rechterhaand laten kijken. Ja, amico, 't is gin mooi protje, maar wa-d-eb ik gelachen, jong. Hij wist wat 'm te gebeuren sting, waant ik was al aan de beurt gewiest. Hij lee dus z'n haand op tafel, gesloten tot 'nen vust en 't bruine frummes zee: „open doen menier” en meteen spreidde d'n Tiest z'n knust open. Maar toen.....! 'n Groote, uitge knaauwde pruim tabak, as 'n kiepei zoo groot, lag in 't midden van z'n viezen vlerk te wasemen da-d-et heele tentje naar zwaren krul stonk.

De juffer schrok er van, mee 'n vies gezicht. „Maar menier!” riep ze. „Zeg maar Tiest horre,” zee d'n Blaauwe goeiig, „of Blaauwe, da's m'n 's weekschen naam.” Amico, toen ben 'k gaan loopen. Ik docht, da'k brook. De menschen keken m-n-allemaal aan zooas ik in m'n eentje veur die waarzeggerskraam sting te lachen. Ge hadt da



Het kabinet Briand gevallen. Hierboven de laatste foto van den Franschen premier, gemaakt ter gelegenheid van de Haagsche Herstelconferentie.



In de moordzaak Lans schijnt niet veel licht te komen. Hierboven de verdachte v. O. tusschen de rijksveldwachters bij de behandeling der zaak.

smoel van reine onschuld motten zien, van dieën blaauwen sallemmaander. En of er niks gebeurd was, zoo kwam ie toen ok buiten en vroeg: „hoe was ie?” Affijn, ik zal dieën abagazje maar nie vertellen, waant daar is m'n pampier te kort veur, maar 't was twaalf uren deur da me veur m'n huis stingen, allebei mee 'nen grooten buil oliekoeken in onzen jaszak waar 't vet deurliep. Da was 'nen zuuthouwer veur Trui.

Maar nouw nog amico, nouw hoor ik nog 't getjengel van de mallemeulens, 't lieke van „Ramona” en „Bier Bier” da-d-op de úrgels sting. Nog 't getoeter in m'n ooren van de karesel en toen 'k van den mergen m'n hemd over m'n kop trok om m'n eigen 's lekker te wasschen in 'nen emmer rengelwater, toen vloog de convettie om m'n ooren.

Vrijdag gaan me naar de verkensoegmarkt in de stad. 'k Ben benieuwd hoe 't aflopt. Waant d'r zijn nog 'nen hoop dingkes die me af motten werken. De kop van Jut motte me nog onderhanden nemen; me motten nog mee de ringen gooien. „Allee heeren, vijf voor 'n kwartje; ringen mee gaten d'rin, probeert oew geluk!”

Affijn, ik schei d'r af. M'n kop sta nouw nie naar schrijven. Drink, drink, broederke drink, schenk dan de glazen maar vol.... 't Wil nie uit m'n kop, amico. Heel d'n dag suizelt de deur m'n ooren. Om stikkenden dorst van te krijgen.

Ollee, ik schei d'r af.

Veul groeten van Trui en, as altij, gin horke minder van oewen
toet a voe
DRÉ.

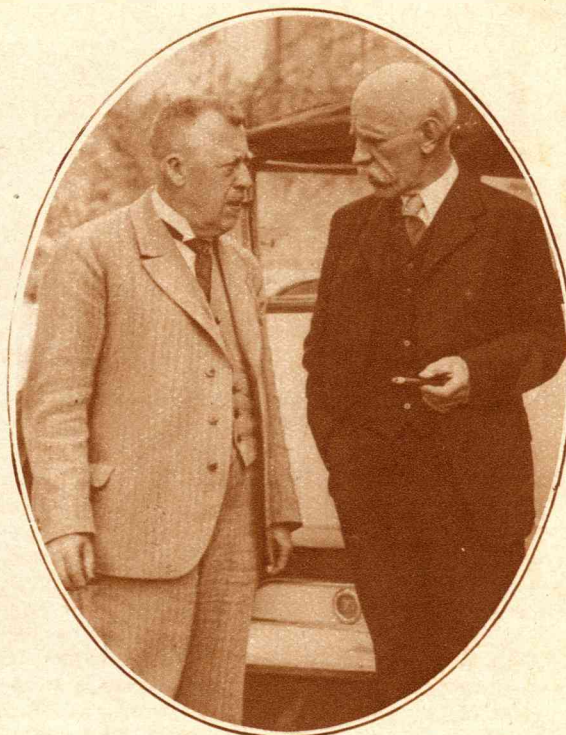


'n Zestel Engelsche schoonen op een costuum-feest, waar schilderachtige oude kleederdrachten te bewonderen waren.

NIEUWS

UIT HET

BUITENLAND



Dr. Eckener in gesprek met Fritjof Nansen over de voorgenomen Poolreis van de Graf Zeppelin.



Niettegenstaande onmiddellijk na het nemen van deze foto een aanslag werd gepleegd op den Italiaanschen kroonprins Umberto ging de plechtigheid van het huldigen van den onbekenden soldaat te Brussel toch door. Hierboven prins Umberto, enkele oogenblikken na den mislukten aanslag.



Prinses Marie-José van België en prins Umberto van Italië, waarvan nu officieel de verloving is bekend gemaakt.

Op Allerzielendag bestaat de gewoonte om kaarsen te branden op de graven der afgestorvenen. Dit gebruik stamt uit het Belgische stadje Montaigu. Hierboven een foto, op het kerkhof van Montaigu gemaakt.

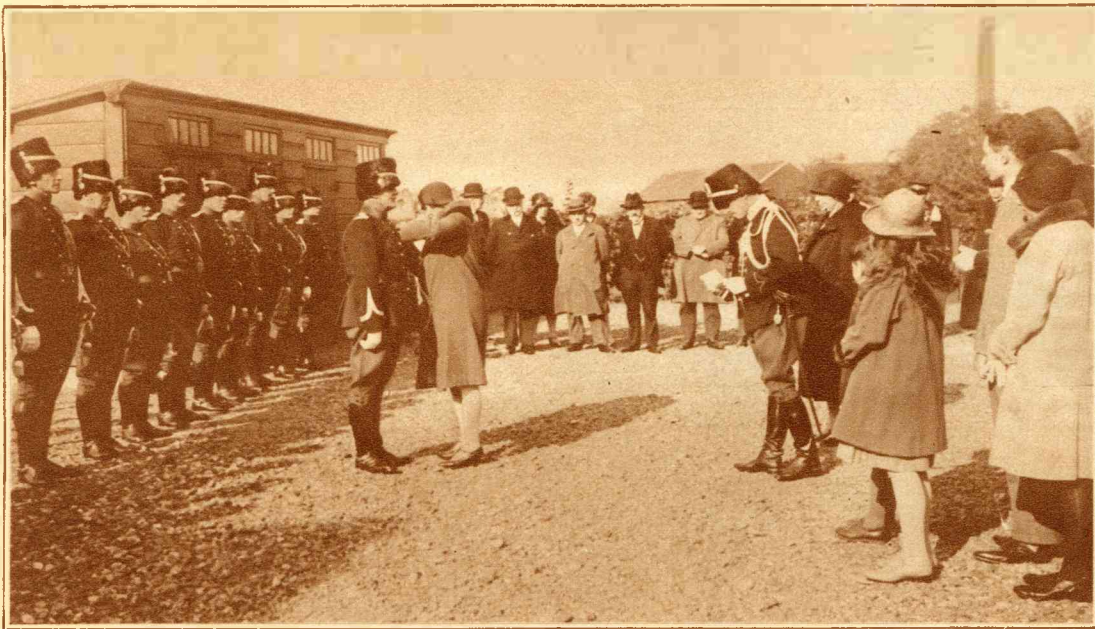




Een gemoedelijk koffie-uurtje op de Heerlensche groentenmarkt.

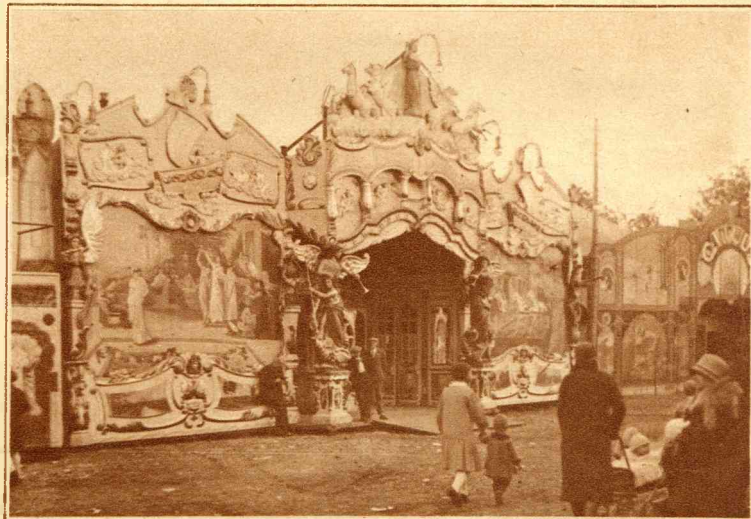
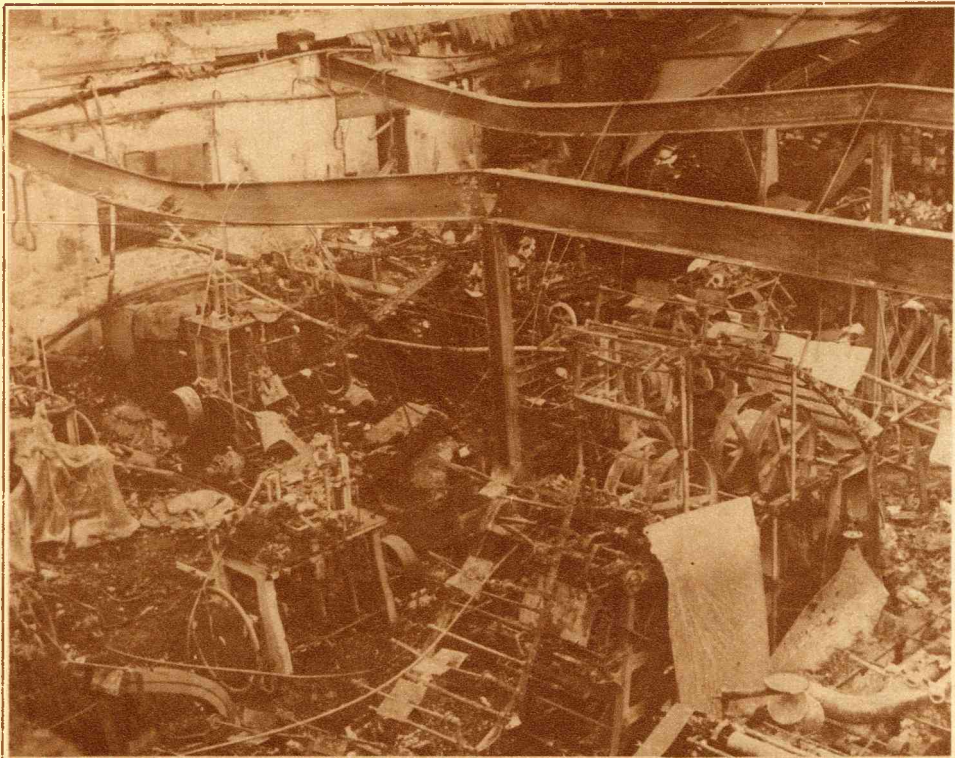


Het kerkelijk zangkoor St. Cecilia te Lemiers, dat zijn 25-jarig jubileum vierde.



Te Weert (L) werd de vorige week den Opperwachtmeester Brigade-Commandant der Kon. Marechaussee, den heer H. Langen, de gouden eere medaille verleend voor 36-jarigen trouwen dienst. Wij geven hier het plechtig oogenblik, toen Mevr. Schroeder, echtgenoot van den districtscomm., in tegenwoordigheid van den Luitenant Kolonel van dat Wapen, de gouden eere-medaille voor het front van den troep opspelde.

Limburgsch Foto-Nieuws



De pompeuze gevel van den stoomcarrousel van Gebr. van Bergen op de Hoensbroeksche kermis.

Een verzekering die te laat kwam. De vorige week is de enveloppenfabriek „Holland” te Venlo door een ontzettenden brand geteisterd en geheel verwoest. De schade belooft c.a. fl 140.000.—. Den dag te voren werden de machines getaxeerd, maar nog niet in de polis opgenomen, wat op het verzekerde bedrag een verschil maakt van fl 17.000.—



De vorige week herdacht de Eerwaarde Broeder Laurentius Gommans O. F. M. te Venlo zijn gouden kloosterfeest.

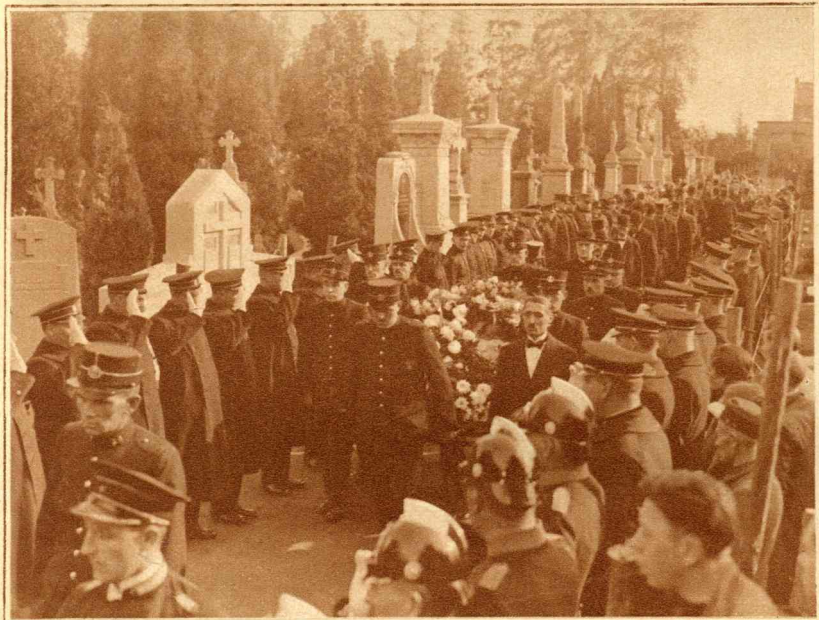
DE BEGRAFENIS DER SLACHTTOFFERS VAN DE MAASTRICHTSCHE RELLETJES



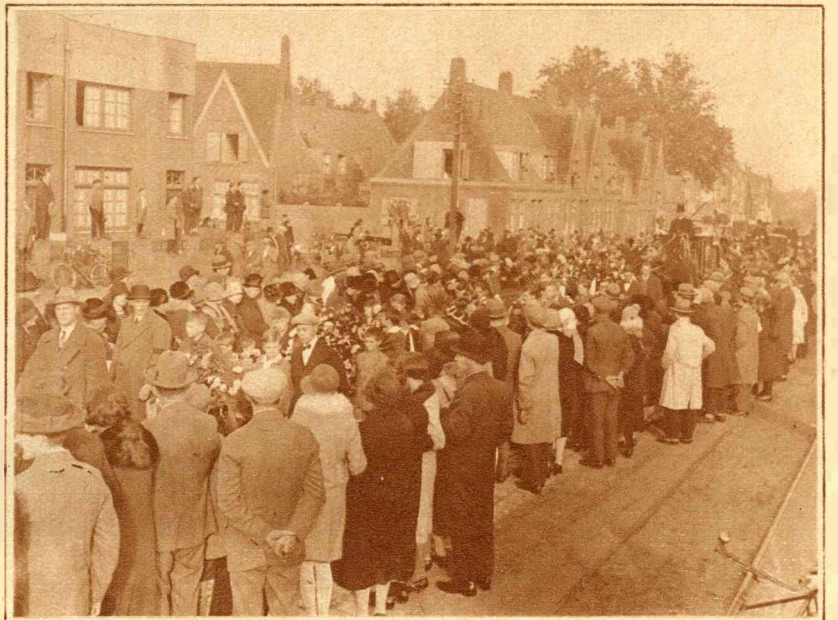
Onder groote belangstelling is te Maastricht de agent van politie Houben, die viel als slachtoffer van zijn plicht tijdens de relletjes, grafwaarts gedragen. Uit alle groote plaatsen van Limburg waren deputaties van politiecorpsen afgevaardigd, welke de laatste eer aan hun gevallen makker brachten, terwijl tal van autoriteiten mede de baar volgden. Op het kerkhof. De kruisdragers liepen de baar vooruit.



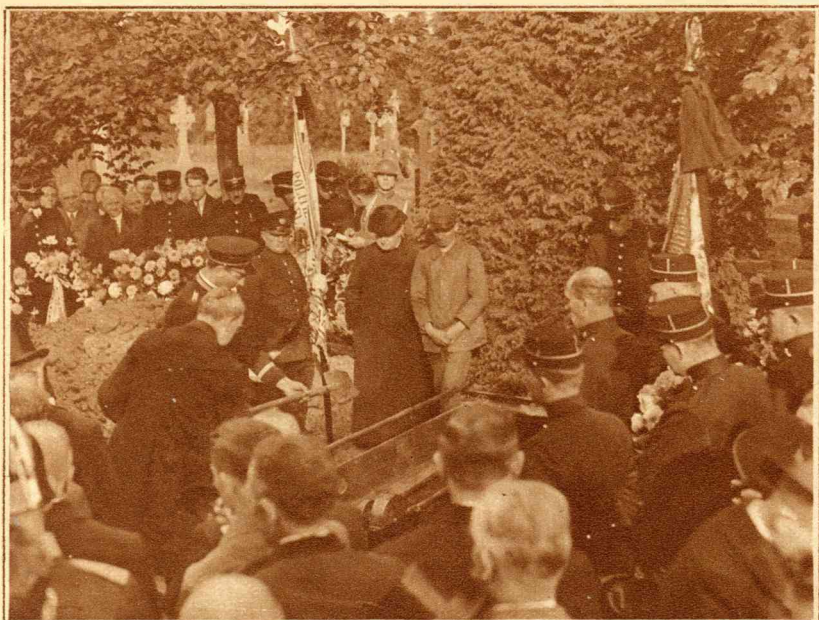
Ook groot was de belangstelling van de Maastrichtenaren voor de begrafenis van het eerste slachtoffer der relletjes, den heer H. J. Beckers. Duizenden stonden langs den weg geschaard om den langen, droeven stoet te zien passeeren. Verschillende banieren werden in den stoet meegedragen.



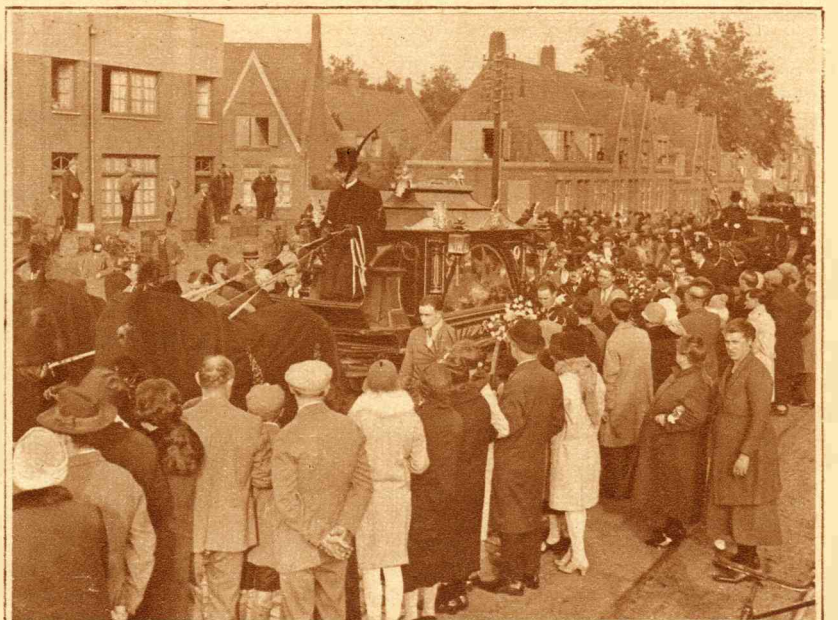
De kist trekt tusschen een eerewacht van agenten door.



Voor den lijkwagen liepen de dragers van de talrijke kransen.



Burgemeester Van Oppen werpt een schep aarde op de kist.



Het passeeren van den lijkwagen.

DE WEDDENSCHAP

Naar het Engelsch van Ladbroke Black

Geautoriseerde vertaling door A. T.



Het was haast, alsof hij met hem sprak. Eensklaps knielde hij neer en boog het hoofd. Zijn lippen bewogen zich, maar wat hij zei, welk gebed hij uitsprak, was niet te hooren.

Na eenige oogenblikken stond hij weer op, zuchtte en vestigde zijn blikken weer op Cicely en Dick.

„Ik neem uw voorwaarden aan, mijnheer Standing.”

„Goddank,” zei Dick, „uitstekend.”

De Prins keek hem met een eigenaardige uitdrukking op het gelaat aan.

„Ik hoop, dat ik dezelfde populariteit, dezelfde genegenheid van het volk mag winnen als mijn voorganger.”

Cicely stak hem haar hand toe en met een gebaar van verontschuldiging zei ze: „Je bent beter en edelmoediger, dan ik ooit gedacht heb dat je was, Joachim.... Ik wil niets zeggen, dat je in eenig opzicht pijn zou kunnen doen. Je weet, aan wien ik mijn hart heb gegeven. Ik zou als Prinses nooit op mijn plaats geweest zijn, want ik zou van mijn positie een afschuw gehad hebben.”

De Prins greep haar hand en bracht die aan zijn lippen.

„U hebt gewonnen, mijnheer Standing. Er valt niets meer te zeggen. Ik neem uw voorwaarden aan.”

Dick slaakte een zucht van verlichting.

„Uitstekend, Prins. U bent er voor geboren en ik kan wel zeggen, het is een tweede natuur voor u. Ik zou nog liever steenen kloppen voor een mooien Engelschen weg; maar ieder zijn meug! Zouden we niet uit deze min of meer sombere omgeving weggaan naar een plaats, waar wij rustig kunnen praten?”

„Ik zal u naar mijn vertrekken brengen, mijnheer Standing. Juffrouw Vane zal, dunkt me, wel graag een paar uurtjes gaan slapen.”

Zij verlieten het zonderlinge doodenverblijf, gingen de steenen trap weer op en in de gang aangekomen, sloot Dick de deur weer en overhandigde den sleutel aan den Prins.

„Het is beter, dat u dien bewaart. Het zou later eens noodig kunnen zijn, te bewijzen, dat prins Peter werkelijk dood is en tot zoolang zult u het wel niet noodig vinden, dat iemand het geheim ontdekt.”

Zwijgend nam de Prins den sleutel aan, Standing daarbij scherp aanziende; toen keerde hij zich om en ging de anderen voor naar zijn vertrekken. Zij kwamen in de kamer, waar Cicely hem nog geen vijf uren tevoren gesproken had. De eenzame kaars was bijna uitgebrand en van het houtvuur was niet meer dan een handvol asch over. In een hoek van het vertrek stond een veldbed, zooals militairen dat gebruiken, met een enkel laken bedekt.

„Daar zou je kunnen rusten, terwijl mijnheer Standing en ik elkaar zeggen, wat we te zeggen hebben,” zei de Prins tot Cicely.

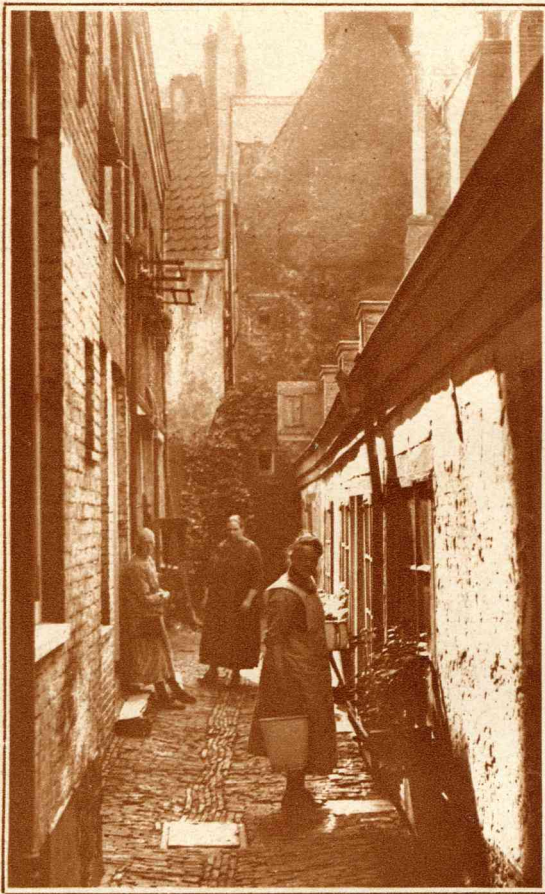
Zij nam zijn voorstel met graagte aan en weer werd zij getroffen door de verandering, die in zijn houding had plaats gegrepen. Hij zocht een kussen voor haar waar zij haar hoofd op kon leggen, en dekte haar zelfs met het laken toe. Een oogenblik werd zij door vermoeidheid overweldigd, maar zelfs toen de slaap haar oogen deed dichtvallen, drong het gemurmur van hun stemmen tot haar door.

„Ik zal mijn rol nog een beetje langer moeten spelen, Prins, we mogen den overgang niet te plotseling laten geschieden, maar moeten het volk langzaam aan het denkbeeld laten gewennen. Ik stel voor, dat u met mij naar Mintz terugkeert. Ik zal den gebruikelijken vrijbrief opmaken.... „Nu wij het land bevrijd hebben van het juk van den vreemdeling, en uit genegenheid voor onzen neef, die door slechte raadgevers op een dwaalspoor geleid werd, maar die in zijn hart een volbloed Lataviaan is....” Iets van die kracht, wat?”

Zij hoorde weer den ouden, blijspottenden klank in Dick's stem.

„Het komt me voor, dat u je al heel spoedig in de nieuwe omstandigheden hebt ingewerkt, mijnheer Standing. Een proklamatie in dien geest zal zeer zeker grooten indruk maken.... En daarna?”

„Daarna.... Daar heb ik ook al over gedacht, Prins, en zoo juist viel me een denkbeeld in.



EEN OPGEWECT MORGENPRAATJE

Eerlijk, ik had het idee, dat de echte Prins Peter niet werkelijk krankzinnig was, dat u dat alleen maar rondgestrooid had, om uw eigen troonsbestijging te rechtvaardigen. Maar nu hij werkelijk gek was, is het doodeenvoudig, wat we doen moeten. Iemand die eenmaal krankzinnig geweest is, kan het weer worden. Ik veronderstel, dat er wel een dokter in Mintz te vinden is, die de verklaring wil afleggen, welke we noodig hebben, om prins Peter andermaal weg te voeren. Ik zal hem natuurlijk in alles helpen en ik zal u formeel tot Prins-regent aanstellen, zoodat u de regeering zult overnemen, zonder dat iemand u zal kunnen vragen met welk recht u dat doet.”

„Maar u zal toch zeker niet voor altijd opgesloten willen blijven, mijnheer Standing,” zei Joachim, „ik zie nog niet, hoe er dan verder gehandeld zal moeten worden.”

„Ik kom hier terug op mijn eigen verzoek. Ik zal Hans laten terugkomen, en die zal hier bij mij blijven zooals hij dat altijd gedaan heeft — dat wil zeggen, hij zal alleen wonen, want eerlijk gezegd, Prins, ik ben van plan, zoo spoedig mogelijk mijn biezen te pakken.”

„En dan?”

„Wel, dan geven we prins Peter nog, laten we zeggen zes maanden, en laten hem dan sterven. Wanneer het, evenals tevoren, aan niemand veroorloofd zal zijn, hem te bezoeken, kan dat heel goed zoo in scène gezet worden en u zult met het

lijk, dat nu in den grafkelder ligt, kunnen bewijzen, dat hij werkelijk dood is. U kunt den armen kerel dan een behoorlijke begrafenis geven en daarmee zal de zaak uit zijn en niemand zal ook maar één woord van twijfel uiten.”

Cicely's oogen vielen dicht. Het gemurmur der stemmen werd onduidelijker voor haar. Zij deed moeite om wakker te blijven, maar slechts nu en dan drong er een woord tot haar bewustzijn door.

„De olie-concessies.... dat is de eenige manier om de zaak tot een goed einde te brengen.... het feit, dat vreemd geld gebruikt wordt, kan gecamoufleerd worden achter de Lataviaansche Maatschappij, waarvan het Rijk een derde der aandeelen heeft.... U zult Hans natuurlijk behoorlijk schadeloos moeten stellen.... Cicely....”

Op het hooren van haar eigen naam scheen het gordijn voor haar bewustzijn geheel te vallen en uitgeput door de vermoenissen en de avonturen der laatste vierentwintig uren, viel zij in slaap. Het was haar, alsof er nog geen seconde verlopen was, toen ze een hand op haar schouder voelde. Dick stond over haar gebogen.

„Het spijt me verschrikkelijk, Cicely, maar je zult niet langer kunnen blijven slapen. We hebben maar één auto hier en die moet jou naar Borne brengen en dan weer hier terugkomen, om mij naar Mintz te brengen.”

Zij ging opzitten en wreef zich de oogen uit. Prins Joachim stond in de schaduw bij den haard.

„Ik ben klaar, Dick,” antwoordde zij.

„Vooruit dan maar, Cicely. Het zal je laatste rit zijn op Lataviaansch grondgebied.”

Hij sloeg zijn arm om haar middel, opdat ze niet met haar volle zwaarte op haar pijnlijken enkel zou rusten. Prins Joachim kwam naar voren en haar hand grijpend, maakte hij voor haar een ceremonieele buiging.

„Vaarwel,” zei hij enkel.

Er kwam plotseling een gevoel van berouw over Cicely.

„Vaarwel, Joachim. Als ik aan je denk, zal ik me alleen dezen avond herinneren. Je bent vriendelijk en edelmoedig geweest.”

Hij bracht haar hand aan zijn lippen, keek haar een oogenblik in het gelaat en liep toen weer terug naar den haard. Het volgende oogenblik waren zij buiten. Boven de bergtoppen begon het te dagen. Zij dacht aan den laatsten zonsopgang dien zij gezien had, toen zij het heller worden van de lucht en het verbleeken der sterren met den doodsangst in het hart had aanschouwd. Zij klemde zich vast tegen Dick aan, toen zij het voorplein overstaken. Hij scheen te raden, wat er in haar omging, want hij keek haar met glinsterende oogen aan en gaf haar arm een zacht, aanmoedigend drukje.

„Hier zijn we er, Cicely!” riep hij uit, het portier van den wachtenden auto openend. „Hallo, Martha, blij dat ik je zie. En wees nu maar geen van beiden bang, als ik een beetje hard rijd, want ik zal me moeten haasten.”

Het was misschien maar goed, dat hij haar had gewaarschuwd, want hij reed met een waarlijk buitengewone roekeloosheid. Cicely, die met Martha had willen spreken, zag in, dat het onmogelijk was een gesprek te voeren, terwijl de auto om hekken zwaaide, langs afgronden suiste en zigzaggend over den militairenweg naar de grens raasde. Daar was een oogenblik oponthoud, terwijl de slaperige grensbeambten Dick's papieren nazagen. Een woeste tocht langs de berghellingen naar Borne volgde. Slechts eens matigde Dick zijn vaart en dat was, toen ze door de voorsteden van Borne reden.

„Waar zal ik je heen brengen?” vroeg hij, zich omkeerend.

„Naar het eerste hotel, dat je ziet,” antwoordde zij.

Hij hield stil voor een klein hotel, waarvan deuren en vensters stijf gesloten waren, en uit den wagen springend, hielp hij haar uitstappen.

„Dag lieveling, tot weerziens, wat naar ik hoop niet zoo lang meer zal duren.”

No. 19

Zij omhelsden elkaar.

„Dick, kom gauw bij me terug,” fluisterde zij.
„En, Dick, liefste, wees toch voorzichtig.”

„M'n rol is haast uitgespeeld, Cicely; ik zal niet lang meer Prins zijn en dan zal ik terugkomen en de eenige kroon opeischen, die waarde voor mij heeft.”

Hij sprong weer in den wagon, keerde en verdween met een handwuiwing in een stofwolk. Terwijl Cicely hem nog met schitterende oogen stond na te staren, legde Martha haar hand op haar arm.

„Juffrouw, ze zullen ons in deze vermomming nooit hier binnenlaten,” zei ze. „We zullen ons eerst moeten verkleeden.”

Cicely had heelemaal niet meer aan haar vermomming gedacht. Wat Martha zei, was volkomen waar, de portier van het hotel zou haar niet binnenlaten. Links van haar stonden een stal en eenige schuren.

„Laten we daar deze kleeren uittrekken, Martha.”

Zij slopen in een der schuren en begonnen haar vermomming af te leggen. Het probleem, hoe den schmink op haar gezichten te verwijderen, werd door Martha opgelost, die in een leeg vat nog een restje boter vond, dat daar in was blijven zitten. Een pomp deed de rest en nadat ze de kleeren onder een hoop stroo hadden verborgen, gingen ze blootshoofd naar het hotel. Toen zij er eindelijk in geslaagd waren, den portier te wekken, zette een flinke fooi alle overige moeilijkheden terzijde en tien minuten later lag Cicely eindelijk in bed.

Zij had er geen denkbeeld van, hoelang zij den slaap van totale uitputting sliep. Toen zij eindelijk droomerig de oogen opende, rook zij tabaksrook en verwonderd overeind gaande zitten, zag zij haar vader bij het venster rustig een sigaar zitten rooken.

„Vader!” riep zij uit.

Hij wendde zich vlug om.

„Hallo, meisje — ben je eindelijk wakker? Weet je wel, dat het bijna vier uur is? Martha wilde niet hebben, dat ik je wakker maakte.”

Zij had dus den wijzer rond geslapen.

„Dat was een mooie poets, die je me gisteren gespeeld hebt, Cicely, zoo maar achter mijn rug om naar Mintz terug te gaan. Martha heeft het me verteld.... Ik ben hier blijven wachten, om het verhaal uit je eigen mond te hooren.”

Zij vertelde in het kort wat er gebeurd was, hoe zij er in geslaagd was, een onderhoud te hebben met Dick, en van de overeenkomst die er tusschen hem en prins Joachim was tot stand gekomen. Toen zij vertelde, wat er omtrent de olie-concessies was besloten, drukte Almeric Vane's gelaat voldoening uit.

„Die jongeman heeft z'n hersens op de goede plaats zitten, Cicely. Een kranige kerel.... Na een langen strijd schijnt de partij tusschen het Amerikaansche syndikaat en mij eindelijk met remise te zullen eindigen. In elk geval krijgen we ieder een deel en nog wel een gelijk deel.”

Hij keek haar aan.

„Heb je geen spijt, Cicely, dat je geen prinses bent?”

Zij schudde heftig het hoofd.

„Ik heb het vooruitzicht altijd verschrikkelijk gevonden, dat weet u wel.”

„Ik denk wel, dat het aan den Prins gelegen heeft,” merkte Almeric Vane droogjes op. „Veronderstel eens, dat het Peter geweest was, in plaats van Joachim, Cicely.”

Cicely kon het blosje dat naar haar wangen steeg niet weerhouden.

„Ik verlang er heelemaal niet naar, prinses te wezen,” antwoordde zij ontwijkend, „dat wil ik maar zeggen, vader.”

Hij verliet haar en nadat Martha geroepen was — Martha, blozend, keurig net gekleed, alsof haar ondervinding in Latavia absoluut geen indruk op haar gemaakt had — nam Cicely een heerlijk warm bad en trok de andere kleeren aan, die voor haar gehaald waren. Omstreeks half zes zat ze aan een diner, dat voor haar tevens een ontbijt was. Na afloop daarvan verhuisde zij naar het groote hotel, waar haar vader logeerde.

„Je zal wel wat rust noodig hebben, Cicely. We zullen hier dus maar een paar dagen blijven en dan naar Oostende gaan. Ik wil liever niet naar Engeland terugkeeren, voor de heele geschiedenis voorbij is. Ik heb alles al met het Amerikaansche syndikaat geregeld en er is dus niets meer, wat me hier houdt.”

De zaken-overeenkomst, die was tot stand gekomen, aanvaardde hij als een man van de wereld, maar het was hem aan te zien, dat de mislukking van zijn sociale aspiraties hem hinderde. Hij had Engeland verlaten, uitgeleide gedaan in de pers als de vader van een toekomstige prinses, en moest nu terugkomen, zonder een Prins als schoonzoon. Hij wilde eenigen tijd voorbij laten gaan, voor hij zich weer in Londen vertoonde.

In de dagen die zij nog in Borne doorbrachten, doorzocht Cicely ijverig de kranten naar nieuws uit Mintz, maar eerst op den morgen van hun vertrek vond zij wat zij verwachtte. Een telegram van een correspondent uit Mintz verkondigde aan de heele wereld, dat prins Peter aan alle politieke

spraak. De geneesheeren van den Prins bevalen volstrekte rust aan. Daarbij bleef het een paar dagen. Vervolgens kwamen in het dagelijksche bulletin van de doktoren de veelzeggende woorden voor: „Hersen-overspanning”.

Beetje bij beetje ontwikkelde zich de geschiedenis en buiten Latavia was er misschien niemand behalve Cicely en haar vader, die er zich werkelijk voor interesseerde. Toen kwam er een dag, waarop gemeld werd, dat prins Peter, die vond, dat de waarneming van zijn plichten als soeverein tijdelijk boven zijn krachten gingen, zijn neef, prins Joachim, tot regent had benoemd. Eenige dagen later volgde een in voorzichtige bewoordingen gesteld bericht, dat op advies van de geneesheeren prins Peter zich had teruggetrokken in het Paleis in het Bosch, om daar een kuur te ondergaan. In een Fransch blad, dat er zijn werk van maakte, alle schandaaltjes uit te buiten, werd ronduit verklaard, dat de Prins weer een aanval had van zijn oude ziekte en dat hij andermaal krankzinnig was. Andere bladen namen het verhaal over en borduurden er op voort. „De Tragedie van een Troon”, was het opschrift van een artikel in een Engelsch blad, dat een uitvoerig verhaal gaf van de loopbaan van prins Peter.

Cicely's opgewondenheid nam nu van dag tot dag toe. Nu zou Dick wel spoedig om haar komen, heel spoedig. Had hij niet aan prins Joachim verklaard, dat hij geen oogenblik langer in het Paleis in het Bosch zou blijven, dan absoluut noodig was voor de politieke klucht, die men bezig was op te voeren? Maar toen de dagen verlieden en hij niet kwam, nam een angstige onzekerheid bezit van haar. Als prins Joachim zich eens schuldig had gemaakt aan verraad en besloten was, nu hij Dick stevig in zijn macht had, wraak te nemen voor wat deze hem had doen ondergaan? Van den ouden prins Joachim, dien zij het eerst gekend had, zou zij dit zonder aarzelen geloofd hebben, maar als zij dan dacht aan den echten prins Joachim, zooals zij dien had leeren kennen in dien laatsten nacht in Latavia, zette zij die gedachte, als onwaardig, weer uit het hoofd.... Maar als dan Dick eens iets was overkomen....? Hij een ongeluk had gehad....?

Na de ochtendbladen gelezen te hebben, of tenminste die kleine gedeelten ervan, die over Latavia handelden, ging ze, treurig gestemd, een luchtje scheppen. Toen ze zoo tusschen de wandelende badgasten liep, ontmoette ze haar vader, die daar met een haar onbekenden jongeman wandelde.

„Ha, Cicely,” riep de heer Vane uit, „laat ik je even voorstellen aan mijnheer Arthur Meacham, mijnheer Meacham, mijn dochter.”

Zij begreep door de gejaagde manier, waarop haar vader sprak, dat hij graag van zijn gezelschap verlost zou wezen en dat hij wel zou willen, dat zij hem te hulp kwam. Een oogenblik later zat zij alleen met den jongeman op een bank. Een poosje bleef zij moeite doen om een gesprek gaande te houden, waar toch haar gedachten bij heel andere dingen waren. Zij vroeg hem een en ander over hem zelf, een onderwerp, waarin hij bijzonder veel belang scheen te stellen. Hij woonde in de Temple. Hij voelde, als dilettant, veel belangstelling voor kunst en literatuur. Hij kende verschillende schrijvers en journalisten en schilders.

„En ziet u, juffrouw Vane, het is mij een bijzonder groot genoegen, met u kennis te maken, omdat u mij eens, zonder het te weten, een groot voordeel hebt bezorgd.”

„Ik?” riep zij uit.

„Ja, u, juffrouw. U bent de oorzaak geweest, dat ik een weddenschap om duizend pond van een jongen heethoofd hebt gewonnen.”

„Hoe is dat mogelijk, mijnheer Meacham; verklaart u mij dat eens nader,” riep zij ten hoogste verbaasd uit.

Hij glimlachte zelfgenoegzaam.

„Het was op een avondje bij mij thuis. Daar waren verschillende schrijvers en schilders en dergelijke menschen en onder hen bevond zich ook dat heethoofdige jongmensch. Hij kwam met de bewering voor den dag, dat er niets was, dat een man niet zou kunnen doen, als hij er zich toe zette, en toen ik hem zei, dat dat een dwaze bewering was, werd hij natuurlijk nog stijfhoofdiger. Ten slotte wedde ik met hem om duizend pond — en de bedragen werden onmiddellijk gedeponeerd — dat ik gemakkelijk iets zou kunnen vinden, wat hij niet zou kunnen doen.” (Slot volgt)

Kameleon

*

*'k Wil U vertellen, dezen keer
Hoe eens een handige meneer,
Zijn naam, dien weet ik heusch niet meer.
Maar och, dat hindert niet zoo zeer.*

*Hoe eens een heer, zeer welbespraakt.
Die altijd graag een praatje maakt.
En graag zijn medemenschen laakt,
Waarvoor mijn moede steeds ontwaakt.*

*Druk praatte over een mevrouw.
Zijn woorden vielen scherp en gaauw:
Hij vond haar koud, trotsch als een paauw,
't Fatsoen, dat nam zij niet zoo naauw!*

*Zoo ging hij door, 't was zonder end.
Hij had haar moeder wel gekend:
Wanneer je van zoo'n afkomst bent.
Dan ben je ook niet veel gemend!*

*Wat wil het toeval, onverwacht.
Daar komt zij binnen. Ij, hij lacht:
Mevrouwtje, wie had dat gedacht.
Dat Gij ons een visite bracht!*

*Ik vind het werkelijk charmant,
Want geloof mij, heusch, ik had het land.
Dacht, dat onze hechte vriendschapsband
Verbroken werd, u, door U'm hand!*

*Maar daarvoor zijt gij veel te goed.
Daarvoor hebt gij te edel bloed!
Spreek, waarmee wilt gij dat ik boet,
Boeten voor 't lijkt mij zoo zoet!*

*Toen greep verbazing plots mij aan:
Kan veinzerij tot zooner gaan!
O, vrienden, zegt mij toch voortaan,
Kan ik wel op U'm vriendschap aan!*

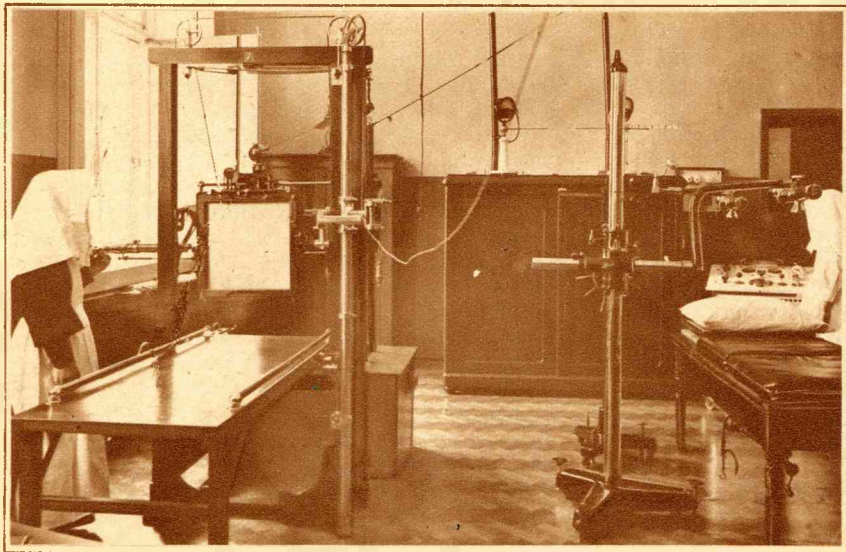
*Of fleemt gij ook in mijn gezicht,
Prijst gij dit als een schoon gedicht,
Maar zegt, de deur is nauwelijks dicht:
Wat een pedant, vervelend wicht!*

NETTY.

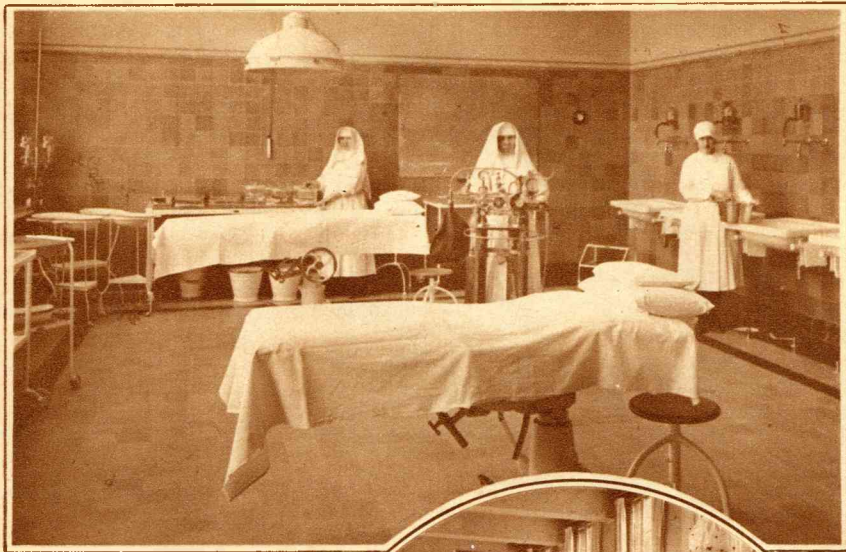
gevangenen amnestie had verleend, ook aan zijn neef, den vorigen heerscher over Latavia. Prins Joachim was door hem in Mintz ontvangen en logeerde nu in het paleis. De correspondent beschreef de houding van prins Peter als een zeldzaam staaltje van edelmoedigheid en koninklijke vergevingsgezindheid. Ook de publieke meening waardeerde, naar het scheen, wat hij gedaan had.

Dat was alles, maar het was genoeg, om Cicely's gedachten bezig te houden gedurende de lange reis naar Oostende. De eerste stap was gedaan en het was nu alleen maar een kwestie van „hoelang”, voor de zaak heelemaal haar beslag kreeg.

Korte berichtjes uit Mintz drongen door tot in de wereldpers — onbeteekenende kleinigheden oogen-schijnlijk, die den gewonen lezer niets zeiden, maar die voor het meisje, dat daar in het pronkerige hotel in Oostende in zenuwachtige opwindende gebeurtenissen afwachtte, van zeer groot belang waren.... Prins Peter was licht ongesteld, een gerucht, dat den volgenden dag weer werd weersproken; als bewijs werd aangevoerd, dat hij met zijn neef Joachim een parade had bijgewoond.... Daarna werd andermaal van zijn ongesteldheid melding gemaakt. Nu kwam geen tegen-



Interieur voor Röntgenfotografie.

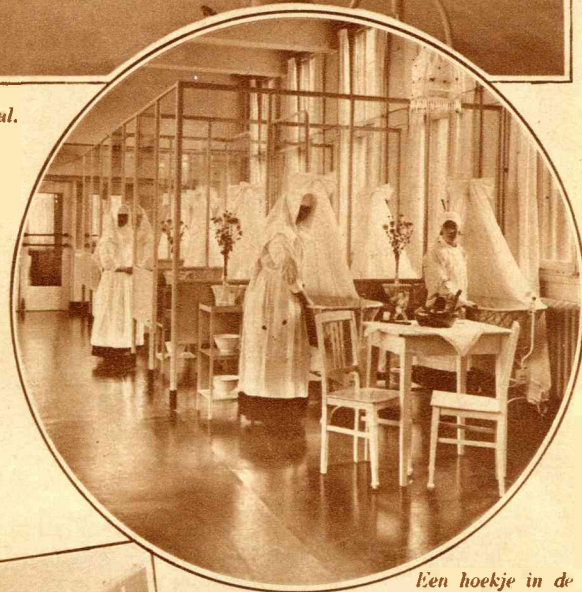


De Operatiezaal.

HET ST. JOZEF-ZIEKENHUIS TE HEERLEN

Het St. Jozef Ziekenhuis te Heerlen heeft gejubileerd. 9 Sept. 1929 heeft het op luisterrijke wijze zijn 25-jarig bestaan herdacht. Het ziekenhuis is gesticht toen het duidelijk begon te worden, dat de steenkoolontginning in Zuid-Limburg tot een groot-industrie werd. Twee mannen uit Heerlen, met ruimen blik op de komende behoeften, namen hiertoe het initiatief. Het waren Mgr. J. Savelberg, zaliger gedachtenis, Stichter en Directeur der Congregatie van den H. Jozef te Heerlen, en Dr. F. de Wever, arts. Hun namen blijven in het ziekenhuis en daarbuiten in dankbare herinnering wegens de groote daad door hen gesteld. Met de uitbreiding der steenkolenmijnen groeide de bevolking en de behoefte aan ziekenhuisverpleging steeg hiermede in gelijke mate. Vooral werd dit het geval door de oprichting van het Algemeen Mijnwerkersfonds, waarbij o.a. de ziekteverzorging der mijnwerkersbevolking in geregelde banen geleid werd en de opname in een ziekenhuis uiteraard werd vergemakkelijkt. Zonder de hulp en medewerking, vooral ook op financieel

gebied, van dit Fonds, zou het ziekenhuis nooit hebben kunnen worden wat het nu is. Met zijn hulp en groote belangstelling echter voor de stichting St. Jozef Ziekenhuis, was het College van Regenten in staat de door genoemd college beheerde inrichting gelijken tred te doen houden met de uitbreiding der mijn-



Een hoekje in de Zuigelingenafdeeling.

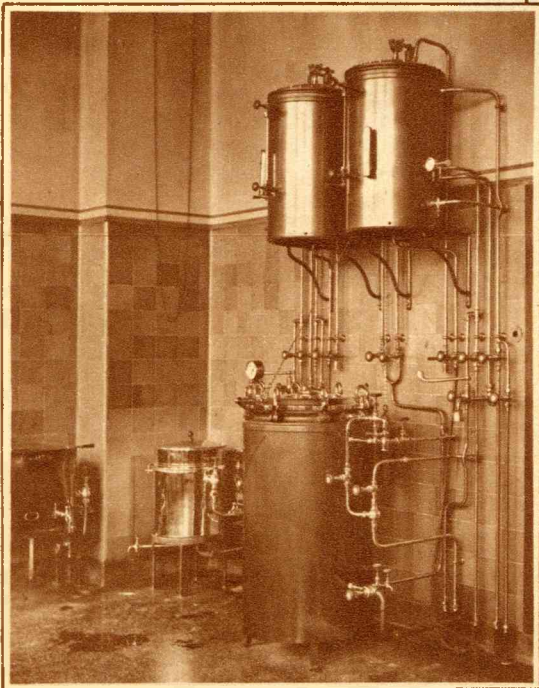


Binnenplaats.

eindigde reeds het jaar 1918 met 360 bedden.

Een datum van beteekenis in de annalen van het Ziekenhuis werd de 15de Februari 1919. Op dien dag werden de gebouwen van het ziekenhuis met hun inrichting in eigendom overgedragen aan de nieuw-gevormde Stichting „St. Jozef-Ziekenhuis” te Heerlen, die bestuurd werd door een College van Regenten. Hierdoor werden de groote financiële lasten, eigen aan elke moderne ziekenhuis-exploitatie, van de schouders der verplegende congregatie afgenomen en trad deze als eigenaresse af.

Hulde aan deze congregatie, die, met zoo



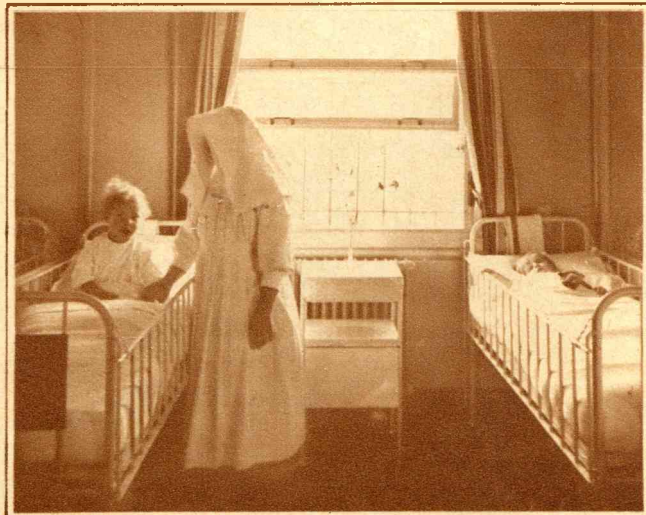
Een hoekje uit het steriliseervertrek.

streek en het Ziekenhuis te maken tot een der groote in Nederland, modern van bouw, voortreffelijk van inrichting en beantwoordende aan de laatste eischen van wetenschappelijk onderzoek en verpleging.

Het ziekenhuis is klein begonnen. Op 9 September 1904 werd het geopend. De Duitsche taal was toen in Zuid-Limburg nog zoo algemeen, dat het huis den naam van „Maria-Hilf-Spital” ontving. Eenigen tijd later werd de naam veranderd in „St. Jozef-Ziekenhuis”.

Een groote vlucht nam het ziekenhuis, toen nog eigendom der door Mgr. Savelberg gestichte congregatie, onder zijn opvolger Mgr. L. Driessen. Deze ontwierp een groot plan van uitbreiding, ruim opgezet, flink en fors in zijn verhoudingen, zoodat ook de jongste nieuwgebouwde gedeelten van den architect Ed. Cuijpers zich daarin haast onmerkbaar konden voegen.

In 1904 met 12 bedden aangevangen,



Een kinderbbox in het St. Rochuspaviljoen.

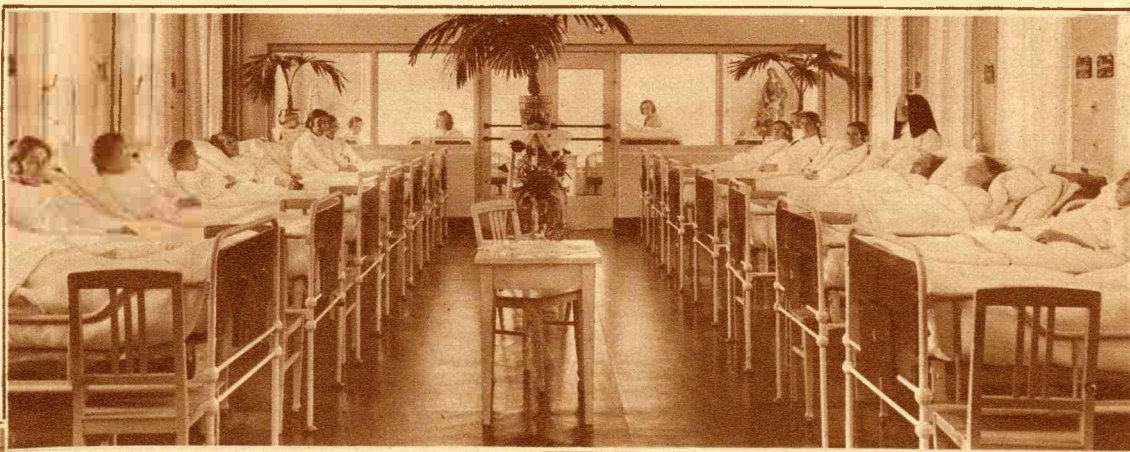
weinig hulp van buiten, dit edele werk van naastenliefde stichtte, deed groeien en uitbouwde tot een toen reeds grootsch geheel.

Reeds voor het tot stand komen der stichting, n.l. in October 1917, was door Z. D. H. den Bisschop van Roermond een Raad van Toezicht ingesteld, die den Z. Eerw. Directeur der Congregatie in het bestuur van het ziekenhuis terzijde stond. De Raad van Toezicht bestond uit de heeren:

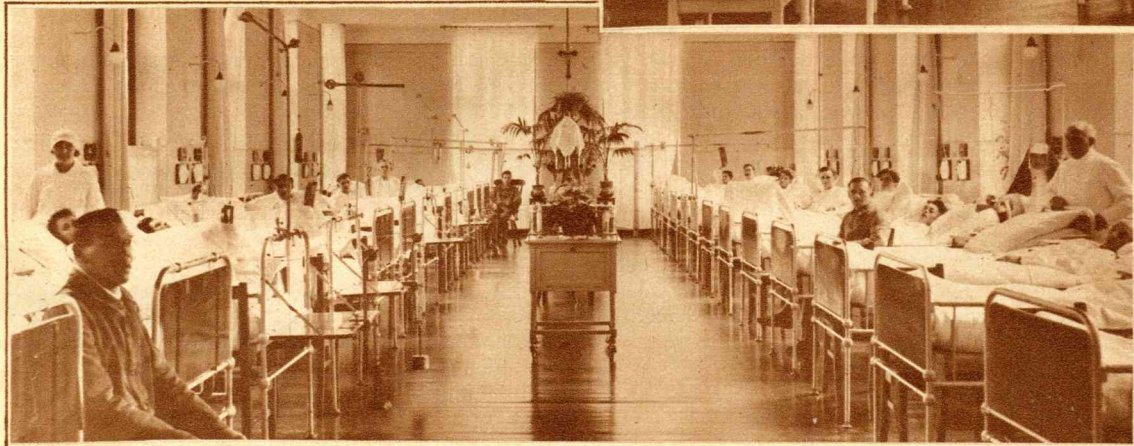
Mr. A. Waszink, toen burgemeester van Heerlen, Voorzitter.

Mr. Dr. F. W. Frowein, president-directeur der Staatsmijnen in Limburg.

Mgr. Dr. H. Poels, hoofd-aalmoezenier van den arbeid voor het bisdom Roermond.



Vrouwenzaal.



Mannenzaal.

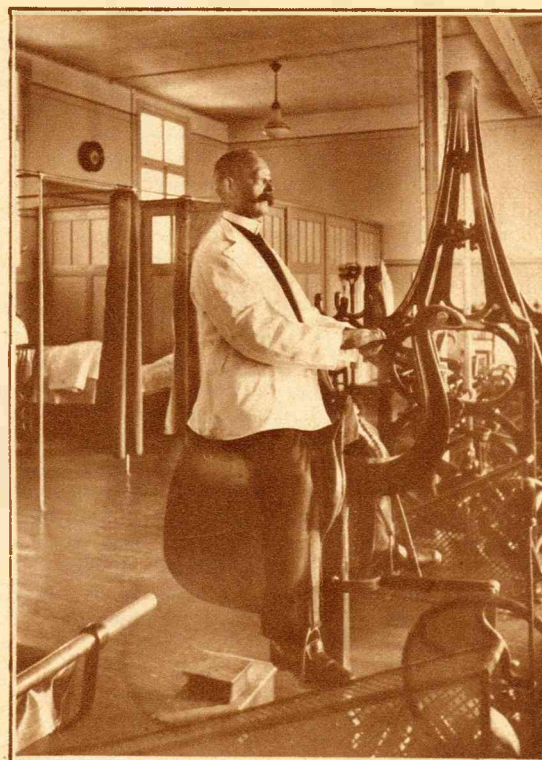
W. Schweitzer, directeur der steenkolenmijnen Laura en Vereeniging.

J. Maenen, nu lid van Gedeputeerde Staten in Limburg.

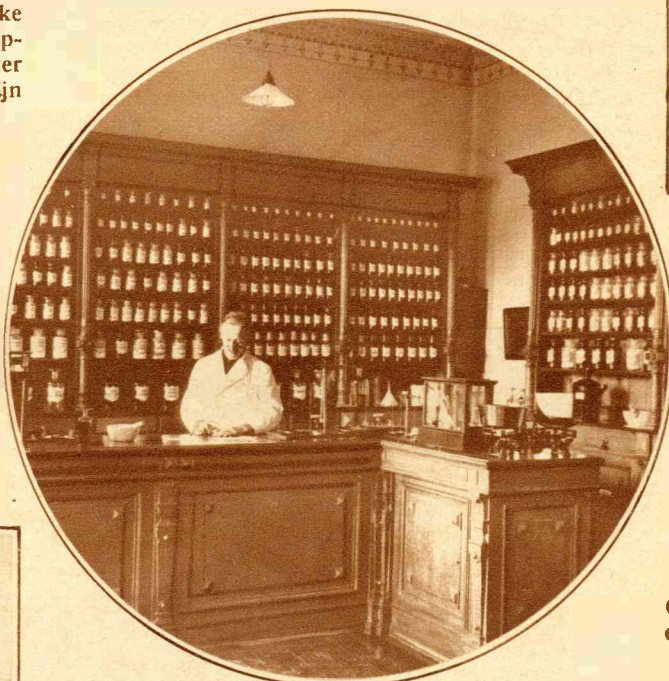
Bij de oprichting van de nieuwe stichting werden de leden van den Raad van Toezicht tot Regenten benoemd. Behalve Mr. Waszink, die wegens drukke ambtsbezigheden was afgetreden, als Regent opgevolgd door Mgr. L. Driessen en als voorzitter van het College door den heer W. Schweitzer, zijn alle leden nog in functie.

De groei en ontwikkeling van het ziekenhuis kunnen welhaast stormachtig genoemd worden. Leening na leening moest worden aangeaan teneinde dit te kunnen financieren, er moest niet boven de krachten uit gewerkt worden en toch diende er steeds voldoende bedruimte te zijn, terwijl de verpleegprijs niet mocht afschrikken. Deze bedraagt nu /3.50 per dag voor de derde klasse (verreweg het grootste contingent in het ziekenhuis) in welken prijs vrijwel alles is begrepen. Met 12 bedden begonnen, is nu het getal gestegen tot 453, terwijl het

nieuwe „St. Rochuspaviljoen” voor besmettelijke ziekten het aantal bedden met 36 heeft vermeerderd. Werden in 1905 178 patiënten opgenomen, over 1928 bedroeg dit getal 5777. De geneeskundige staf omvat 14 artsen en een apo-



Op het paard in de Zanderafdeeling.

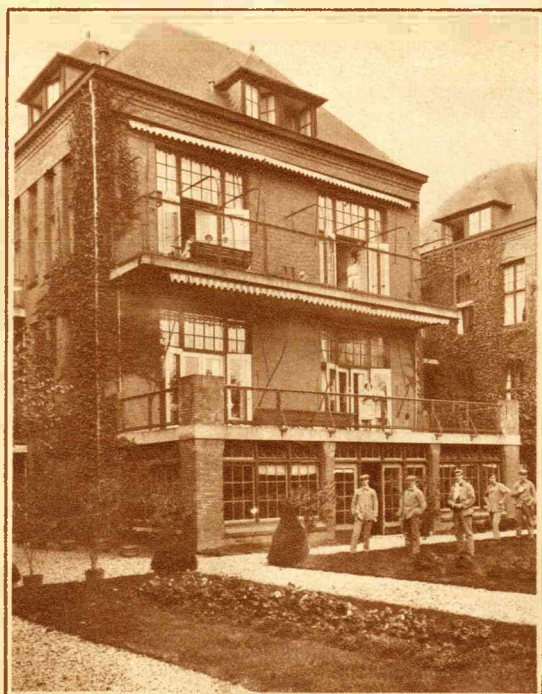


Een kijkje in de Apotheek.

willig haar persoon, haar krachten en haar hart en de verpleegprijs kon diensengevolge laag blijven. Schitterend hebt gij gearbeid, Zusters. De artsen heffen, door ernstig werk, het Ziekenhuis op hoog peil. Het technisch personeel zorgt voor voortdurende verbeteringen en tot den laatsten werkmans toe doet ieder mee om zijn ziekenhuis goed te doen zijn.

De voorbijgegangene 25 jaren waren een geweldig brok werk ten zege der Mijnstreekbewoners, de komende zullen, met Gods hulp, nieuwen zegen brengen naar lichaam en ziel aan degenen, die aankloppen om hulp.

J. VAN HERLE.



Exterieur kinderpaviljoen.

theker. Het verplegend personeel bestaat uit 84 religieuzen, 24 leerling-leeken-verpleegsters en 8 verplegers. In de uiterst moderne, ruime operatiezalen geschieden per jaar ongeveer 2000 grootere operaties. Het groote Röntgeninstituut vervaardigt o.a. over de 4000 foto's per jaar. In de afdeeling voor physische therapie en in het Zanderinstituut hebben in 1928 40128 behandelingen plaats gevonden. Op het laboratorium worden duizenden onderzoeken per jaar verricht. Toestellen voor diathermie, kromayerlamp, electro-cardiograaf, een toestel voor de bepaling der grond-stofwisseling zijn in gebruik.

De stichters en hun opvolgers, de Regenten, hebben goed en mooi werk gedaan. De Eerw. Zusters gaven vrij-



Kinderboxen.

GOUDDORST

Vrij naar het Engelsch van E. Philips Oppenheim

De frissche lucht, die door de hooge, open vensters naar binnen kwam, het stralend zonlicht, en een gevoel van vrijheid — waartoe de afwezigheid van zijn gasten stellig bijdroeg — brachten hem weldra weer in stemming. Gezegend als hij was met een voortreffelijken eetlust, reeds bij het begin van den dag — het heerlijk gevolg van een gezond leven — genoot hij van zijn ontbijt, en schatte de bemoeiingen van de keukenmeid behoortijk naar waarde. Als hij nog een saus had nodig gehad, dan zou ook daarvoor worden gezorgd. Want hij was nauwelijks halverwege door zijn ontbijt heen, toen een luid gebel aan de tuinpoort de juistheid van zijn vermoedens kwam bevestigen. Mr. Da Souza had een ochtendblad gekocht aan het station en de trouweloosheid van zijn gastheer was hem daaruit gebleken. Klaarblijkelijk hadden hij en de andere gasten besloten om de heele zaak als een kostelijke grap te beschouwen en als zoodanig te trotseeren, want voor de tuinpoort bevond zich het heele gezelschap in een open rijtuig. Ze waren teruggekomen, om slechts tot de ontdekking te komen, dat ingevolge Trent's orders de poort voor hen gesloten bleef.

Trent schoof zijn stoel zóó, dat hij er een beter gezicht op had, en ging voort met zijn ontbijt. Het gezelschap in het rijtuig zag er warm en ontstemd uit. Da Souza stond met den huisknecht te redeneeren, en de dames schenen met eenige spanning toe te luisteren. Trent wendde zich tot den knecht, die hem bediende.

„Ga zeggen,” gelastte hij, „dat ik mr. Da Souza alleen wil spreken. Niemand anders mag binnenkomen. Geef me het geroosterd brood aan, voor je weggaat.”

Da Souza trad weldra binnen, vol verontschuldigingen, en onderdanig, maar tevens gereed, om allen verwijten het hoofd te bieden. Trent ging koudweg voort met zijn ontbijt.

„Mijn waarde vriend!” riep Da Souza uit, terwijl hij zijn zijden hoed op de tafel legde. „Dat is een heel aardige grap van je. Je ziet, dat we in den geest ervan zijn doorgedrongen — o ja, dat hebben we werkelijk gedaan. We hebben een klein ritje gemaakt vóór het ontbijt, maar we zijn teruggekomen. Je wist natuurlijk ook wel, dat we er niet aan denken zouden, om op zulk een manier van je weg te gaan. Vind je niet, mijn waarde vriend, dat de grap nu ver genoeg gedreven is? De dames hebben honger. Wil je den huisknecht laten zeggen, dat hij het hek opendoet?”

Trent hielp zich aan koffie, en leunde achterover in zijn stoel, terwijl hij in gedachten in zijn kopje roerde.

„Je hebt gelijk, Da Souza,” zeide hij. „Het is een prachtige grap. En het leuke ervan is juist, dat ik het ernstig meen. Noch jij, noch een van die dames, die ik daarbuiten zie, zal nog ooit aan mijn tafel zitten.”

„Je spreekt toch niet in ernst! Dat meen je toch niet!”

„Ik kan je de verzekering geven van wél!” antwoordde Trent grijnzend.

„Maar meen je dan werkelijk,” stamelde Da Souza, „dat we op zoo'n manier moeten weggaan — van de deur gestuurd worden — om ons te laten uitlachen door je bedienden, nadat we den heelen

weg teruggekomen zijn? O, dat is onzin. Dat is ondraaglijk!”

„Jullie kunt naar den duivel loopen!” antwoordde Trent koudweg. „Er is er geen een bij, van jullie, waar ik een sikkepit omgeef, om die nog ooit terug te zien. Jullie dachten, dat ik geruïneerd was, en jullie liepen als ratten van het zinkende schip. Nu, toen zag ik, wat jullie waren, en dat doet me allemachtig plezier. Alles, wat ik nu te zeggen heb, is: verdwij, en hoe vlugger, hoe beter.”

Toen kroop Da Souza niet langer en er schoot uit zijn zwarte oogen iets als de giftige blik van een slang, die gereed staat, om te bijten. Hij boog zich over de tafel heen en liet zijn stem dalen:

„Ik spreek namens mijn vrouw, mijn dochter en mezelf,” zeide hij, „en ik verzeker u, dat we weigeren, om heen te gaan.”

XII

Trent stond op, met vlammeende oogen. Da Souza deinsde terug voor zijn uitgestrekte handen. De beide mannen stonden tegenover elkaar. Da Souza was bang, maar de leelijke vastberaden uitdrukking bleef op zijn bleek gelaat. Trent voelde vaag, dat er iets was, dat naderen uitleg behoefde tusschen hen. Da Souza had al eerder wenken van dezen aard gegeven. Het werd tijd, dat de heele zaak opgehelderd werd. De leeuw was gereed, om den jakhals opzij te werpen.

„Ik geef je dertig seconden om te verdwijnen,” zeide hij. „Als je dan nog niet bij zinnen bent, dan zul je er spijt van hebben.”

„Aan dertig seconden heb ik niet genoeg, om je te vertellen, waarom ik weiger heen te gaan,” antwoordde Da Souza. „Je zou beter doen, als je kalm naar me luisterde, mijn vriend. Dat zal werkelijk het beste voor je zijn. Achteraf zul je dat zelf toegeven.”

„Vooruit dan,” zei Trent. „Ik ben benieuwd, om te hooren, wat je te zeggen hebt. Maar hoor eens hier! Ik ben vanmorgen tamelijk slecht gemutst, en ik zou je niet aanraden, om een spelletje met me te spelen.”

„Het is heelemaal geen spelletje,” merkte Da Souza op, met spottenden lach. „Ik verzoek je alleen, mijn vriend, om je onze eerste ontmoeting even te herinneren.”

Trent knikte.

„Niet waarschijnlijk, dat ik die zal vergeten,” antwoordde hij.

„Ik kwam van Elenina, om zaken No. 9 met je te doen,” ging Da Souza voort. „Ik had geld verdiend met handel in palmolie en mahoniehout in Ashanti. Ik had geld te beleggen, en jij hadt het nodig. Je had een stuk land en een concessie, om goudmijnen te exploiteeren, en een weg aan te leggen naar de kust. Het was een speculatie, maar we deden zaken. Toen ging ik met jou naar Engeland, en stak ik er meer geld in.”

„Je hebt er een fortuin mee verdiend,” zei Trent droogjes. „Ik moest geld hebben, en jij perste me een aandeel af, dat je een kwart miljoen waard is.”

„Misschien is het dat,” antwoordde Da Souza, „en misschien is het dat niet. Misschien is het heelemaal niets waard. Misschien ben jij zelf een zwendelaar en een avonturier in plaats van een millionair.”

„Als je niet binnen een halve minuut bent uitgesproken,” zei Trent op zachten toon, „dan zal ik je tong uit je kop rukken.”

„Ik ben al bezig,” antwoordde Da Souza. „Het is een leelijk ding, wat ik te zeggen heb, maar je moet jezelf beheerschen.”

De kleine zwarte oogen waren als de oogen van een slang. Hij liet de tanden zien. Hij vergat om bang te zijn.

„Je had een compagnon,” zeide hij. „De concessie was gegeven aan hem en jou samen.”

„Hij is gestorven,” antwoordde Trent kortaf. „Ik nam zijn deel over, zooals de afspraak was.”

„Een heel mooie afspraak,” zei Da Souza temerig, met een duivelachtigen glimlach. „Hij was oud en zwak. Jij was bij hem daarginds te Bekwando, waar geen blanken zijn, — niemand dus, om een oogje op je te houden. Je gaf hem brandewijn te drinken — je ziet de koorts komen, en je schrijft op die concessie, dat alles aan den overlevende komt, als een van jullie sterft. En je gaf hem brandewijn in dat moerasland, waar de koorts is, en kijk... je komt alleen terug. Als de menschen dat hooren, zullen ze zeggen: „O ja, dat is de manier, hoe men millionair wordt.”

Hij zweeg, buiten adem, want de aderen op zijn voorhoofd waren gezwollen, en hij bedacht, wat de Engelsche dokter in Cape Coast Castle hem gezegd had. Daarom hield hij een oogenblik op, terwijl hij het zweet van zijn gezicht veegde, en worstelde tegen de vrees, die het bloed in zijn aderen deed verstijven. Want Trent's gelaat was niet aange-naam om te zien.

„Nog meer misschien?”

Da Souza vermande zich.

„Ja,” zeide hij, „wat ik tot dusver gezegd heb, is nog zoo goed als niets. Het is, wat men een schandaal noemt, en het zou de menschen aan het praten brengen, maar het is nog niets. Er is wat anders.”

„Nu?”

„Je had een compagnon, dien je in den steek gelaten hebt.”

„Dat is een leugen! Ik heb hem twintig uren lang op mijn rug gedragen, met een bende huilende negers achter me aan. We waren verloren, en ik zelf was zoo goed als op. Wie zou zich nu nog met een dooden man hebben afgegeven? Vervloekt jij met je vuile gezegdes, jij straathond, jij plakker, jij schurftig beest! Voor den dag er mee, als je nog meer te zeggen hebt, vóórdat ik met



Zeeuwsche hoerinnen aan het kantklossen op de kant-tentoonstelling te Den Haag.

mijn vingers aan je keel kom. Voor den dag er mee,"

Da Souza deinsde terug voor het vuur in Trent's oogen, maar hij dacht er niet aan, om heen te gaan. Hij stond nu veilig bij de deur, en terwijl hij voorover boog en op heeschen fluisterton sprak, deed hij Trent op dat oogenblik denken aan een van die afschuwelijke afgodsbeelden in de z.g. „heilige” grot te Bekwando.

„Je compagnon was nog geen doode man, toen je hem achterliet,” bracht hij er sissend uit. „Je bent gek geweest, en een ezel, dat je je daár niet van overtuigd hebt. De negers van Bekwando vonden hem, en brachten hem gebonden naar den koning, en die Engelsche verkenners, kapitein Francis, bevrijdde hem. Hij leeft nu nog!”

Trent stond een oogenblik als versteend. Hij leefde nog! Monty leefde nog! Het onmogelijke van de zaak flitste hem evenwel door den geest, en hij slaakte een zucht van verlichting. De man was stellig op den drempel des doods geweest, toen hij hem had achtergelaten.

„Je praat als een gek, Da Souza,” zeide hij. „Denk je, dat je me foppen kunt met zoo’n oudewijvengeschiedenis?”

„Het is heelemaal geen oudewijvengeschiedenis, wat ik je verteld heb,” gromde Da Souza. „De man is in leven, en ik kan het wel twaalf maal bewijzen. Je bent een gek geweest, en een ezel.”

Trent dacht aan den nacht, toen hij was teruggekropen in het kreupelhout, en geen spoor van Monty gevonden had, en langzamerhand rees een sombere mogelijkheid voor hem op, dat Da Souza's geschiedenis waar was. De gedachte alleen reeds daaraan werkte op zijn hersens als waanzin. Toen hij sprak, deed hij alle moeite, om zijn stem vast te doen zijn, maar hemzelf klonk zij in de ooren als de stem van iemand, die heel ver af sprak.

„Gesteld, dat dit waar was,” zeide hij, „wat doet hij dan, al dien tijd? Waarom komt hij niet zijn deel opeischen?”

Da Souza aarzelde. Hij zou gaarne een andere reden bedacht hebben, maar dat was niet secuur. De waarheid was het beste.

„Hij is maar half bij zijn verstand, en heeft zijn geheugen verloren. Hij werkt nu op een van de nederzettingen bij Accra.”

„En waarom heb je me dat niet eerder verteld?” Da Souza haalde zijn schouders op.

„Het was niet noodzakelijk,” zeide hij. „Onze belangen waren dezelfde, en het was beter, dat je het niet wist.”

„Hij herinnerde zich dus niets?”

Da Souza aarzelde.

„Oom Sam, mijn halfbroer, houdt een oogje op hem,” zeide hij. „Soms wordt hij onrustig, en praat hij, maar wat hindert dat? Hij heeft geen geld. Hij moet weldra sterven. Hij wordt oud.”

„Ik zal hem laten komen,” zei Trent langzaam. „Hij zal zijn deel hebben.”

Dat was het eenige, waar Da Souza bang voor geweest was, en dat hem zijn mond had doen houden. De spieren van zijn gelaat vertrokken, en zijn nagels drongen diep in het vleesch van zijn vette, blanke handen. Zij aan zij had hij jarenlang met Trent gewerkt, zonder dat hij in staat was, om zich een bepaalde meening te vormen over den man of zijn karakter. Menigmaal had hij zichzelf afgevraagd, wat Trent zou doen, als hij het wist; en alleen zijn vrees, als gevolg van zijn algeheele onbekendheid met 's mans karakter, had hem al die jaren doen zwijgen. Nu was de crisis gekomen. Hij had gesproken. En dat zou een ramp kunnen beteekenen.

„Hem laten komen?” zei Da Souza. „Waarom? Zijn geheugen is weg — behalve nu en dan een vlaag van hartstocht, waarin hij raast tegen jou. Wat zouden de mensen zeggen? Dat je hem probeerde te vermoorden met brandewijn, dat de bepaling in die concessie een directe aanleiding voor je was,

om hem kwijt te raken, en dat je hem in het kreupelhout liet liggen — op slechts een paar mijl afstand van Buckomari — om gepakt te worden door de inlanders. Bovendien, hoe kun je hem de helft betalen? Ik weet tamelijk wel, hoe je ermee staat. Op papier ben je zonder twijfel een millionair. Maar als alle vorderingen eens plotseling werden gepresenteerd, om in baar geld te worden uitbetaald? Ik zal je dit zeggen, mijn vriend mr. Scarlett Trent, en ik ben een man van ervaring, en ik weet het. Het is waar, dat je vandaag in de City een miljoen pond in contanten zou kunnen uitbetaald krijgen. Maar laat ik één woordje — maar één woordje — fluisteren en je zou de grootste moeite hebben, om duizend pond op te nemen. 't Is waar, de N. V. is er nog, die groote opzet van



In het schaftuurtje.

je, gisteren, waarvan je wel zoo voorzichtig was, om mij uit te sluiten. Daaruit zul je groote bedragen halen, in contanten, denk je. Bah! Zie je dan niet, dat het feit, dat Monty nog leeft, die heele N. V. uit elkaar slaat — ze tot splinters slaat — omdat je verkocht hebt, wat niet van jou was, en wat je dus niet verkoopen kon? En daár betalen ze niet voor, hé? Dat noemen ze bedrog.”

Hij hield op, buiten adem, en Trent bleef zwijgen. Hij wist heel goed, dat hij zich nu tegenover een groote crisis bevond. Dit was het noodlottigste, wat hem had kunnen overkomen. Monty leefde! Hij herinnerde zich den hartstochtelijken kreet van den ouden man, om te leven, om genoeg te smaken, om nog ééns — voor hoe korten tijd dan ook — de heerlijkheid van rijkdom te kennen. Monty leefde nog, zonder een cent op zak, slechts half bij zijn verstand, in dienst bij een of anderen slecht betaalden ambtenaar, terwijl hij den heelen dag hard werkte om den kost te verdienen, misschien ging hij uit visschen met de negers, of werkte hij in de mijnen, nog altijd een slaaf, zonder hoop of begrip, terwijl het einde van zijn leven vrijwel in zicht was. Stellig zou het beter zijn, om alles er op te wagen, en hem tot iederen prijs terug te hebben? Toen rees een vreeselijke gedachte — vreeselijker dan alle andere — voor hem op, als een spook. Zijn hart stond een oogenblik stil. Hij was verstijfd van schrik. Wat zou zij denken van den man, die zijn kameraad in den steek gelaten had — een ouden man, die nog teekenen van leven gaf, terwijl redding nabij was? Zou hij ooit kunnen ontkomen aan het blijvend brandmerk van lafheid? Ja, en vóór zich zag hij in groote, roode letters in de lucht geschreven die noodlottige bepaling van de concessie, waarnaar zij en alle anderen zouden wijzen met bittere verachting als een onbetwistbaar, overweldigend getuigenis tegen hem. Hij hijgde naar adem, en liep rusteloos de kamer op en neer. Andere gedachten verdrongen zich in zijn binnenste. Hij was zich bewust van een nieuw element in zichzelf. De laatste paar jaar hadden haar merkteken op hem achtergelaten. Met het omspringen met groote bedragen en het bijeenbaren van een vermogen had hij tevens iets

van de geldkoorts te pakken gekregen. Hij was een macht geworden; stevig en gestadig had hij zich baan gebroken tot een zekeren kleinen kring, en de betoovering die daarvan uitging, was hem in het bloed gaan zitten. Zou hij nu zonder slag of stoot van die hooge plaats moeten neervallen, en van zijn rijkdom beroofd worden, en gemeden worden als een man, die moreel — zoo al niet feitelijk — een moordenaar was, en met altdurende verachting moeten worden aangezien door de vrouw, wier portret hem jarenlang heilig geweest was, en van wier verschijning, nog maar enkele uren geleden, de meeste bezieling was uitgegaan, waarvoor hij tot dusver toegankelijk was geweest? Hij keek over het grasveld naar het pijnboschje, met starenden blik en gefronste wenkbrauwen,

en Da Souza sloeg hem gade, doodsbleek en zenuwachtig. Hij moest tenminste tijd hebben, om een beslissing te nemen!

„Als je hem laat komen,” zei Da Souza langzaam, „zul je beslist geruïneerd worden. Dat zal een triomf zijn voor allen, die je jaloersch gemaakt hebt — die hun hersens met jouw hersens gemeten hebben, en ten onder zijn gegaan. En de couranten zullen er van smullen — dat is al heel zeker. Onze laatste millionair, zijn opkomst en zijn val! Kun je dat niet zien staan op de bulletins? En waarom dat alles? Om een ouden man aan een vermogen te helpen die al lang de jaren voorbij is, dat hij er nog van genieten kan — die feitelijk al zwakzinnig is. Zóó gek zal je toch niet zijn, Trent?”

Trent kromp merkbaar ineen. Da Souza zag het, en verheugde zich. Er volgde weer een onaangename stilte. Trent stak een sigaar op, en deed enkele heftige trekken.

„Ik wil er in ieder geval over denken,” zei hij op zachten toon. „Brenge je vrouw en dochter terug, en laat me een poos alleen.”

„Ik wist wel, dat mijn vriend redelijk zou zijn,” mompelde Da Souza. „En de jongedames?”

„Laat ze naar de...”

„Ik zal ze weer bij moeder's pappot brengen,” viel Da Souza hem vriendelijk in de rede.

XIII

Het is zeer waarschijnlijk, dat mrs. Da Souza, voortreffelijke echtgenote en moeder als zij zich altijd betoonde had, haar man nooit méér bewonderd had, dan toen zij met haar dochter en Da Souza het hek van de villa weer binnenkwam, gevolgd door de kwaadwillige blikken van miss Mary en haar zusje. De jongedames hadden als haar voor-nemen te kennen gegeven, om in het rijtuig te blijven zitten, tot het haar vergund werd, om met haar oom te spreken. Daarop had deze geantwoord, dat ze met genoeg in het rijtuig konden blijven zitten tot den dag des oordeels, zoolang ze maar buiten het hek bleven.

Met gemengde gevoelens van vrees en triomf bracht mr. Da Souza zijn vrouw en dochter in de ontbijtkamer, waar Trent uit het venster stond te kijken, met zijn handen op zijn rug. Bij hun binnenkomst keerde hij zich niet onmiddellijk om. Mr. Da Souza kuchte bij wijze van verontschuldiging.

„Daar zijn we, mijn vriend,” verklaarde hij. „De dames willen je graag goedenmorgen zeggen.”

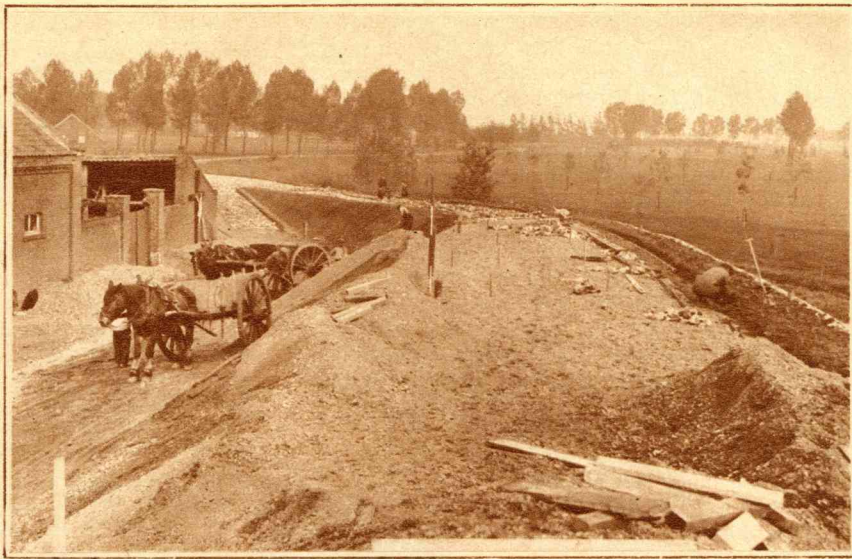
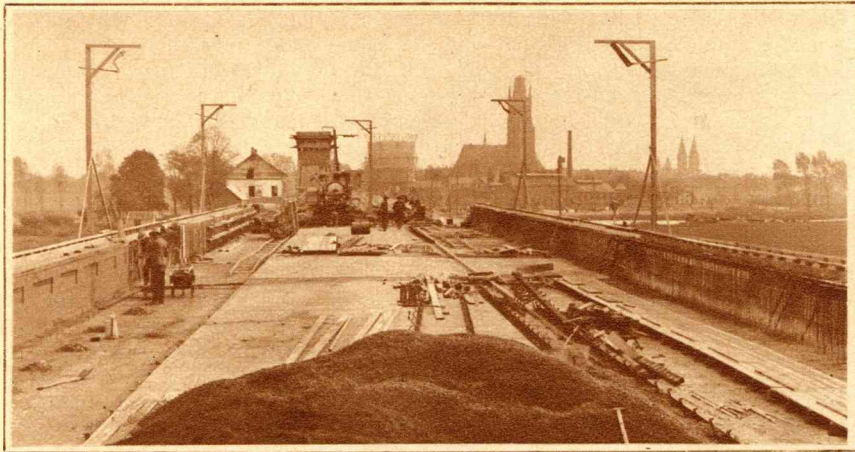
Trent draaide zich naar hen om, met een plotseling gebaar van ongeduld. Hij scheen op het punt te staan een toornigen uitroep te slaken, toen zijn oogen die van Julie Da Souza ontmoetten. Haar gezichtje was vuurrood van schaamte, en haar lippen beefden. Om harentwil bedwong Trent zich.

„Blij, je terug te zien, Julie,” zeide hij, de uitgestoken hand en den stralenden glimlach van verwelkoming van haar moeder niet ziende.

„'t Zal een heet dagje worden, denk ik. Je moet de wei ingaan, vandaag. Bestel maar voor ontbijt, wat je wilt, Da Souza,” ging hij voort, terwijl hij zich naar de deur begaf. „Je moet honger hebben, na zoo'n vroegen rit.”

Wordt voortgezet.

Limburgsch Nieuws



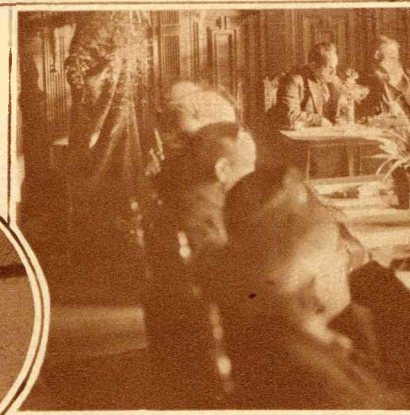
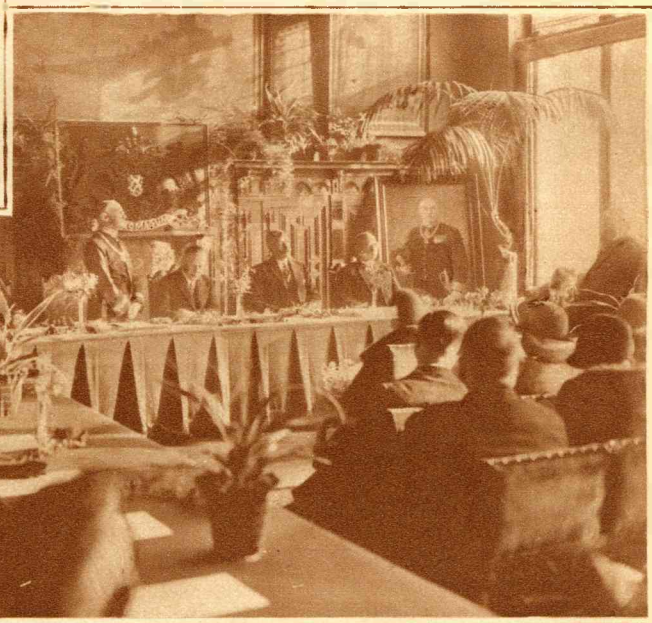
De werkzaamheden aan de nieuwe brug te Roermond vorderen flink. Links: Kijkje over het brugdek. Rechts: Werkzaamheden aan den nieuwen weg in de richting van de Weerd.



Zondag is te Venlo een grootsche hulde gebracht aan het H. Hartbeeld. Duizenden trokken mede. Overzicht van de drukte.



Burgemeester Berger en de Garnizoenscommandant van Venlo.



DE INSTALLATIE VAN BURGEMEESTER J. A. H. STEINWEG TE NIJMEGEN heeft aldaar met groote feesten plaats gehad. Wij maakten een foto op het moment, dat de nieuwe functionaris met familie en autoriteiten het Stadhuis verliet na de installatie-raadszitting.



De huizen, welke den hoek vormen van de Burgem. Lemmenstraat, Tunnelstraat, Heidestraat te Lutterade worden afgebroken, zoodat er een belangrijke verkeersverbetering zal ontstaan.

De duizendste wagonlading fruit voor Mij. de Betuwe werd te Bunde geladen, waarna de wagen feestelijk versierd werd.



Te Maastricht werd de nieuwe standplaats voor autobussen aan het Stationsplein officieel geopend. edere bus heeft nu zijn vaste standplaats, zoodat het Stationsplein nu een veel rustiger aspect gekregen heeft.



M.V.V. zorgt voor een groote verrassing door B.V.V. op eigen veld te kloppen. Spelmoment uit de ontmoeting in de Brabantsche hoofdstad, welke door zeer veel publiek werd bijgewoond.

SPORT VAN ZONDAG

Voor het eerst in dit voetbalseizoen is Zondag onder minder gunstige weersomstandigheden gespeeld moeten worden. Zou dit soms de reden geweest zijn van B.V.V.'s eerste nederlaag? Een wat al te enthousiast B.V.V.-supporter zal het misschien wel willen beweren. Zoo'n tegenvaller wordt vaak aan den scheidsrechter, het veld of het weer toegeschreven.

De uitslag van den wedstrijd in de Brabantsche hoofdstad is verrassend, doch belangrijk bovendien. Wat het verrassende betreft zal iedereen het wel onmiddellijk met ons eens zijn. Belangrijk achten wij het resultaat, omdat thans wel kan worden vastgesteld, dat de kranige Bossche ploeg zoo maar niet spelender wijze (figuurlijk bedoeld natuurlijk) naar het kampioenschap zal wandelen en de Limburgsche vrienden van het oude M.V.V. zich ten opzichte van dit elftal niet bezorgd behoeven te maken, indien er althans een moment sprake van bezorgdheid is geweest.



Een doelpunt voor D.E.V. De doelverdediger van Venlo wordt uit een strafschoep gepasseerd.



De R.K.F. wedstrijd Venlo-D.E.V. eindigde in een gelijk spel (2-2). Kiekje uit dezen spannenden strijd. Een mislukte aanval op het doel der gasten.

Voetbal is een raar spel. We hebben ons er nu al eenige weken in verdiept, hoe het mogelijk was dat vrijwel hetzelfde B.V.V. dat al eenige jaren achtereen op één der onderste plaatsen bengelde, er zich ineens zoo bovenop had gewerkt en juist nu we dachten de oplossing van dit geheim te hebben gevonden, komt de wedstrijd B.V.V.—M.V.V. ons er aan herinneren, dat koning voetbal in staat is om de meest sprekende veronderstellingen met één van zijn nukken naar de maan te helpen.

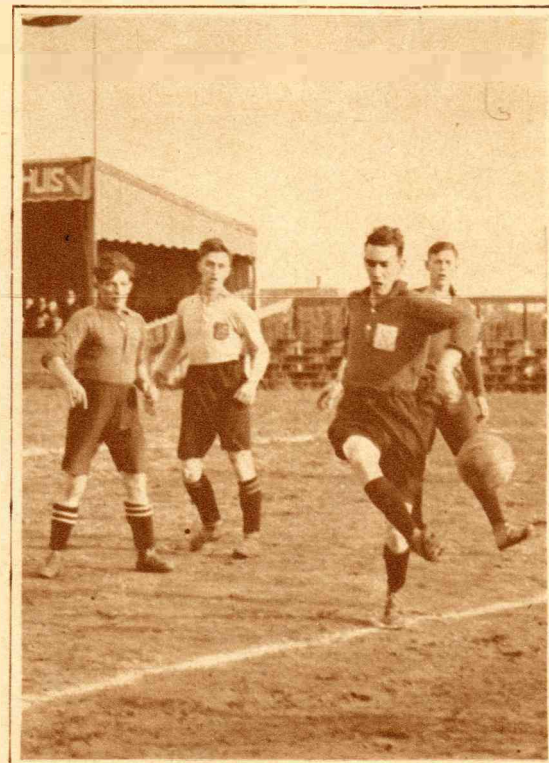
We zijn zeer benieuwd hoe de strijd in de bovenste regionen van de Zuidelijke eerste klasse zich nu verder zal ontwikkelen. Zou de afwijking van het Bossche team slechts een uitzondering zijn of krijgen we binnenkort weer een race tussen vijf of zes kampioenscandidaten? N.O.A.D. en Willem II verschillen nog maar weinig met de leiders en zullen zeker trachten Fleuren en zijn mannen van de bovenste plaats te verdringen. En tenslotte P.S.V. Moet men de kampioenen al heelemaal uitschakelen? De Amsterdammers hebben verleden week Woensdagavond verbaasd gestaan over het uitstekende spel van deze Eindhovensche ploeg tegen de hoofdstedelijke combinatie. Volmondig heeft men bekend dat de meeste, zoo niet alle Westelijke elftallen, tegen dit P.S.V. het onderspit zouden moeten delven.

Waren de lampenmensen dan bij dit lamplicht zoo in hun element of krijgen we dit goede spel ook in de komende competitiewedstrijden? Is dit laatste het geval, dan zullen toch ook nog wel veel Zuidelijke ploegen tegen P.S.V. op het veld van eer sneuvelen.

De plaats, welke het kampioenselftal thans inneemt, blijft het in geen geval bezitten. Dit staat voor ons vast. De vraag is dus nog maar, of de leiders er veel voor zullen voelen om den voorsprong, welchen zij bezitten, af te staan. Eerlijk gezegd achten wij het Eindhovensche kampioenselftal nog wel in staat om het te halen.

De tijd zal het leeren. Laten we echter dit stukje niet besluiten alvorens M.V.V. een veer op den hoed te hebben gestoken. Last not least. Die Maastrichtenaren hebben het 'm kranig gelapt. Dergelijke verrassingen brengen de spanning er in en maken juist voetbal tot een zoo aantrekkelijk spel. Heil de club, welke ze net als M.V.V. weet te bewerkstelligen.

Nu we hierboven hebben uitgerekend, dat M.V.V. en P.S.V. zich nog wel wat verder naar boven zullen werken wordt het voor de slechtst geplaatste clubs gevaarlijk. Genoemd tweetal kan in elk geval wel worden afgeschreven en dan resten nog Wilhelmina, Roermond en Longa. Vooral de kanaries zitten leelijk in de knel. Er zal geweldig moeten worden gewerkt in het geel-zwarte kamp.



Venlo en D.E.V. deelen de eer. Een tweede moment voor het doel der bezoekers.

VROUWENLEVEN

VERSCHILLENDE MODE-NIEUWTJES

Daar zijn vooreerst de hoeden. Een der eerste eischen, die de tegenwoordige mode eraan stelt, is dat ze harmonieeren met het overige toilet.

De groote Fransche modekoningen weten bij elk toilet een eigen hoed te scheppen.

Worth drapeert elegante toques van wollen stof met bont, behorende bij wollen mantels met bontgarneering. Talbot lanceert sporthoeden van dezelfde tweed, waarvan de sportieve mantelpakjes zijn vervaardigd, ofwel 'n gebreide baret, behorende bij den pullover, de handschoenen, de sjaal, die het sportcostuum completeeren; 'Callot Soeurs weten bij elken bontmantel een bijbehorend bonthoedje te leveren; Patou ontwerpt vilten hoeden behorende bij fluweelen prinsessejaponnen en ook gekleurde fluweelen hoeden bij zwarte japonnen of ensembles.

Zoo'n aparte hoed bij elk toilet is echter natuurlijk iets voor enkelen, voor vrouwen, bij wie het geld geen rol speelt en die we heusch niet hoeven te benijden, want zij belevan van haar hoedencollectie waarschijnlijk niet zoo veel genoegen als wij van dat ééne nieuwe hoedje, dat we zorgvuldig kiezen, zóó, dat we het zoowel bij den eenen mantel als bij den anderen kunnen dragen.

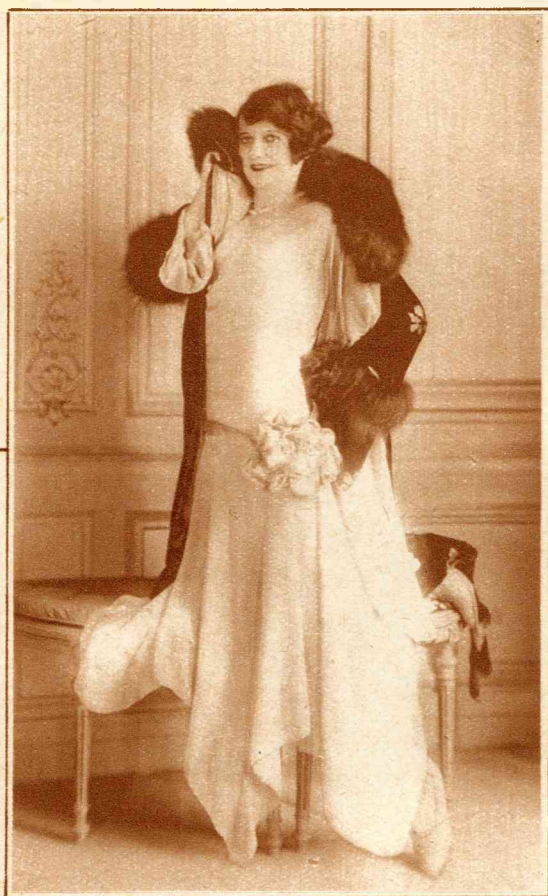
Een aardig elegant hoedje is dat van onze afbeelding. Dit hoedje, van het modehuis Blanche Robert, is van pastelblauw vilt, gegarneerd met

een randje bont, zwart en pastelblauw. Volgens de nieuwe mode laat het 't voorhoofd gedeeltelijk vrij.

Een dergelijk hoedje is bij allerlei toiletten bruikbaar. We kiezen dan het vilt in 'n kleur, passende bij onzen mantel en 't randje bont passende bij de bontgarneering daarvan. Bij 'n bontjas zouden we den hoed kunnen nemen in de tint van de japon en de mantelvoering, terwijl het bont dan natuurlijk weer zou moeten harmonieeren met dat van den mantel.



Hoedje van pastelblauw vilt met bontgarneering in zwart en blauw



Avondtoilet van rose moiré. Zwart fluweelen avondmantel met rose bloemen en rose zijden voering.

Ofwel we nemen een neutrale kleur van een en ander, welke voor verschillende toiletten geschikt is.

De nieuwe lijn der japonnen is iets, waaraan we nog eenigszins moeten wennen. Het hierbij afgebeelde avondtoilet, van het modehuis Charlotte, doet nog 'n kleine concessie aan de vroegere mode. Wel is hier de taille strak gehouden, maar de ceintuur boven den wijd uitvallenden langen rok is tamelijk laag geplaatst. Dit toilet is vervaardigd van soepel rose moiré. De bijbehorende avondmantel van zwart fluweel met rose bloemen is met rose zijde gevoerd. Kraag en manchetten zijn van zwarte vos.

Onze derde afbeelding geeft een der nieuwste snuffjes op het gebied van handschoenen. Ja, ook de handschoenen worden tegenwoordig ontworpen door de groote modehuizen. Glacé handschoenen, gevoerd met bont, zijn natuurlijk geen nieuwtje, maar er wordt nu en dan weer 'n andere bewerking gevonden van de manchetten, of in plaats van de gewone stiksels op den handrug worden daar eenige rijen Fransche knoopjes aangebracht, zooals Jane Regny ze lanceerde. Bij avondtoiletten worden halflange handschoenen gedragen.

De tulen handschoen van onze afbeelding met de rijk bewerkte manchetten vormen weer eens een geheel nieuwe variatie.

Men vraagt zich onwillekeurig af, hoe men er toe komen kan, dergelijke luchtige handschoenen juist voor den winter in de mode te brengen — maar ja, brengt de mode ons niet vaker dergelijke onlogische dingen?

PAULA DEROSE.

GOEDKOOPE KNIPPATRONEN van onze geteekende modellen, genummerd boven 4000, zijn verkrijgbaar aan „Het Patronenkantoor“, Postbus No. 1, Haarlem. Onberispelijke coupe. Dameskleeding in de maten 88, 96, 104 bovenwijdte à f 0.55, kinderkleeding voor den bij 't model aangegeven leeftijd à f 0.35. Bij elk patroon handleiding voor 't knippen en naaien benevens een verkleinde patroonschets. Franco toezending, direct na ontvangst van bestelling met het verschuldigde bedrag aan postzegels ingesloten, waarbij vermeld naam en adres, nummer van 't model en 't blad waarin het voorkomt, en bovenwijdte. Men meet deze maal rondom het lichaam, recht onder de armen door, gewoon glad gemeten, zonder extra-toegift. Van de gefotografeerde modellen en de teekeningen zonder of met lagere nummers zijn maatpatronen verkrijgbaar, na nauwkeurige opgave der gewenschte maten à f 1.— per stuk voor dames, voor kinderen f 0.70.

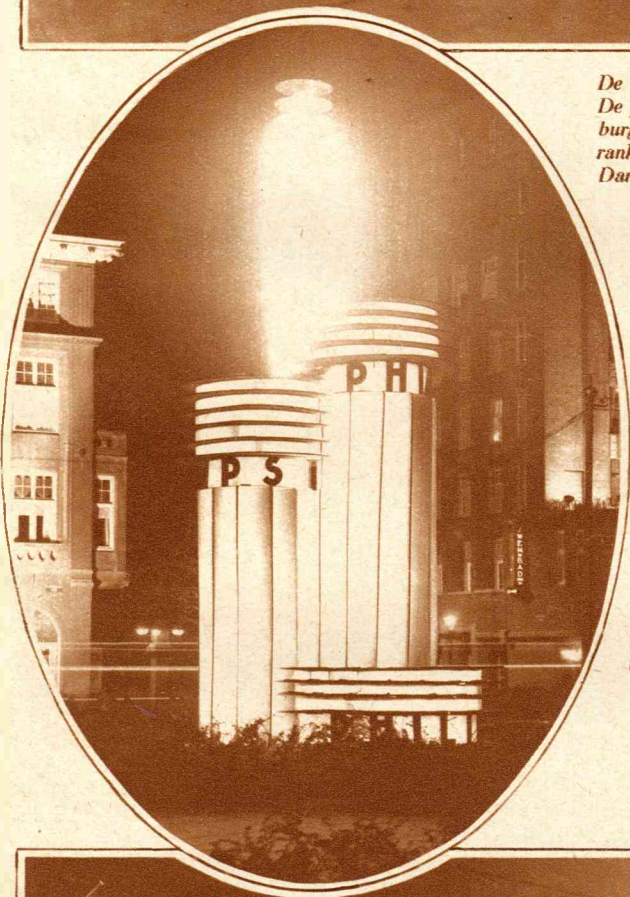


Het nieuwste snuffje op 't gebied van handschoenen

SUNLIGHT ZEEP is geen SUNLIGHT ZEEP betere



De lichtspuitende fontein op het Frederiksplein.



De Dam, ook thans het middelpunt der lichtstad. De paleis-koepel, de Grootte Club en Peek & Cloppenburg vormen een waardigen achtergrond van den rank oprijzenden lichtobelisk, op 't midden van den Dam opgericht.

Het Amsterdamsche Lichtfeest

← Het Leidscheboschje met de Philipszuil.

Het Damrak, vanaf den Dam gezien, met rechts den verlichten Bijenkorfgevel. ↓



Een sprookjespaleis is het Muntgebouw met zijn lichtende stippelijnen langs gevel en toren des avonds gelijk en het is dan ook een der grootste attracties tijdens de A'damsche Edison-lichtmeek.

TEJERO



schoonheidsexpert te Barcelona
adviseert dagelijks gebruik
van Palmolive zeep



"Geregeld wasschen twee maal per dag met Palmolive zeep is mijn advies aan mijn clienten. De uitwerking van de zuivere palm- en olijfoliën, in deze zeep verwerkt, houdt de huid steeds in een uitstekende conditie."

Jesús Tejero
CORTES 612, BARCELONA

TEJERO, de bekende Spaansche autoriteit zegt: "De samenstelling van de zuivere palm- en olijfoliën in Palmolive zeep is zoodanig, dat het zachte schuim diep in de poriën dringt, ten einde al het vuil daaruit te verwijderen."

Wasch geregeld twee maal daags Uw huid met een rijkelijk schuim van Palmolive zeep en warm water. Wrijf dit met beide handen zacht in de huid zoodat het in de poriën dringt om deze van onzuiverheden te ontdoen. Spoel daarna af, eerst met warm daarna met koud water.

*In Spanje, het land van
schoone vrouwen,
wordt behandeling van
de huid niet alleen toe-
vertrouwd aan schoon-
heidsexperts, maar aan
mannen, die tevens huid-
kundige zijn.*

*Een van die mannen is
Tejero, die medicijnen
studeerde in Zaragoza.*



20 cent
PER STUK

PALMOLIVE ZEEP

GRATIS zenden wij U op aanvraag het schoonheidsboekje, getiteld:
„Hoe men over de geheele wereld den teint der jeugd behoudt.”
Afdeling Reclame, Colgate Palmolive Peet Co. N.V., Spuistraat 64-70, Amsterdam C.

DANKBETUIGING

DOODELIJK ONGEVAL

Hiermede betuigt ondergeteekende haar oprechten dank aan de directie van Limburg in Beeld voor de correcte uitbetaling van het verzekerd bedrag groot

VIJF HONDERD GULDEN

in verband met het wijlen haar echtgenoot overkomen ongeval met doodelijken afloop.

(w.g.) Wed. H. Grond

October 1929

Gaesterweg 22, SIMPELVELD.

VLUCHTENDE CONSUMPTIE

In een tweede-rangs theetuin zag een knecht, beladen met koffie en broodjes voor twaalf personen, dat een paar bezoekers wilden heengaan zonder betalen.

„Hei, Jozef,” riep hij tot zijn kameraad, „daar gaan twee kop koffie en een glas melk met brandewijn het hek uit! Houd ze!”

IN EEN DAMESCOUPÉ

Dame (die het aanhoudend schreeuwen van een zuigeling niet langer kan uitstaan): „Zeg, is die schreeuwelelijk 'n jongen of 'n meisje?”

Moeder: „Een jongen.”

Dame: „Zoo, dan moet ik u verzoeken, aan het volgend station met hem uit te stappen — dit is een damescoupé!”

PUROL er op!

Dit moet Uw eerste gedachte zijn bij Brand- en Snijwonden, Ontvellingen en allerlei Huidverwondingen

Het verzacht en geneest!

Stoomwasscherij „Edelweiss”
GEBR. GIESBERS - ROERMOND

Het beste adres voor het be-
handelen van de huishoudwasch
Specialiteit in stoomen en verven

Depôts in alle plaatsen van Limburg

Ververij en Chemische Wasscherij

Doofheid

en oorsuizen, ook ouderdoms-
doofheid, oorverkalking,
lopende ooren, brommen,
suizen, fluiten, geraas in het
hoofd, enz. **DE** genezing.
Vraagt kostel. brochure nr. 6.

S. WIJNBERG

Oosterpark 45, Amsterdam

ROERMOND

Neerstraat
HOTEL KISSELS. Modern-
ste comfort ter stede. Auto-
garage aan huis. Uitpakkamers

TUBERCULOSE

T.B.C.-Patienten, bespoedigt
Uwe genezing door een kuur
met **granuline**. Leest wat Dr.
J. H. VAN GRAFHORST, arts,
schrijft in zijn brochure:
„Wenken en raadgevingen bij
de behandeling van Tubercu-
lose en Scrofulose” over de
gunstige resultaten, daarmee
verkregen bij tuberculose en
klierziekte. Deze brochure, die
o.a. talrijke attesten bevat van
geneesheeren en gewezen
patiënten, wordt U, op aan-
vraag, in gesloten enveloppe,
gratis toegezonden door de
Pharm. Ond. Dr. J. H. VAN
GRAFHORST, Scheveningen,
Alkmaarschestraat A 9

WIJNHARDT'S

Hoofdpijn 60c
tabletten 30 en 60c

Laxeer 60c
tabletten 60c

Zenuw 75c
tabletten 75c

Staal 90c
tabletten 90c

Maag 75c
tabletten 75c

Bij Apoth. en Drogisten.



FLINK GEDRESSEERD

„Wel, meneer Peperman, hebt u uw hond niet meer? Ik zie hem tegenwoordig nooit.”

„Nee, ik heb hem weggedaan.”

„Weggedaan? Dat mooie, slimme beest, dat zoo goed was gedresseerd?”

„Dat was 't 'm juist. Hij was te geleerd geworden. Verbeeld je: alles kon hij, alles had hij in een oogenblik begrepen. Toen heeft mijn vrouw hem ook nog gedresseerd mandjes en pakjes te dragen. Op een goeden nacht werden we wakker. Ik hoor leven in de kamer naast ons. Ik sta op — ga er zachtjes heen — open de deur — en wat zie ik? Twee dieven zijn bezig om mijn zilverkast leeg te halen, maar om mijn komst gingen ze er van door.”

„En had je hond geen rumoer gemaakt?”

„Nee, de arme stakker kon niet blaffen. Hij moest de dievenlantaarn in den bek houden!”

AANGENAAM

Een professor ontvangt zijn nieuwen assistent in 't laboratorium. Na enkele woorden ter begroeting zegt de professor:

„Ach, mijn waarde collega, wees zoo goed, en neem een weinig van deze substantie op uw tong, de mijne is een beetje gevoelloos op 't oogenblik, zoodat ik den smaak niet nauwkeurig kan waarnemen.”

De assistent gehoorzaamt met genoegen.

„Bespeurt u ook de een of andere uitwerking? Bijtende of brandende smaak misschien?”

„Nee.”

„Nu, wat voor smaak is 't dan?”

„Zoo bitter als gal!”

„Hm!”

„Mag ik u ook vragen wat voor een substantie het is, professor?”

„Ja, daarover ben ik 't met me zelf nog niet heelemaal eens, waarde collega. Men heeft er kort geleden paarden mee vergiftigd.”

Dame: „Ik ben zeer vereerd met uw aanzoek, maar ik moet u om vier weken bedenktijd verzoeken.”

Aanbidder (onnadenkend): „Hemel, wat een renteverlies!”

LIMBURG IN BEELD
Illustratie voor de Provincie Limburg

Kantoor: Boschstr. 110, Maastricht, Tel. 1713. Abonnementsprijs: per week 12 1/2 ct.; per kwartaal f 1.62 1/2 bij vooruitbetaling, per post f 1.75 (voor Ned.-Indië: f 7.— per jaar). Voor het overige buitenland: porto extra. Losse nummers 15 cent. Voor advertentiën wende men zich tot de Administratie van dit blad. — Al onze abonne's zijn GRATIS VERZEKERD tegen ongelukken. (Uitkeeringen f 2000.—, f 500.—, f 250.—, f 50.— en f 25.—)